

Đã và đang Cũ HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quê Văn Đường

130

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Chủ nhiệm, chủ bút :

Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
NGUYỄN TÂN KHANG
ĐINH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU I) SAIGON II

VĂN

giấy lại tặng giá
như sương ngọt mềm
chung quanh một người
cô bé và bông hồng
cái bẹ sườn bí xị
gió ngọc
nhật ký của bích
qua rặng cây xanh lặng lẽ

TUỔI NGỌC
ÁI BẮC
TRẦN NGHI
TRẦN THỊ ĐÔNG KIỀU
NGHI
MAI PHƯƠNG
ÁI KHANH
LỰA NGÀY XƯA

THƠ

trần văn nghĩa . đã hạc . nguyên hạ long . võ tấn khanh .

TRUYỆN DÀI

cám ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyên ương

DUYÊN ANH
ĐINH TIỀN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYỀN

nhìn xuống đời HOÀNG LAN. VĂN THÁI. ÁI NHI. ÁI HOA. Ý ĐỨC
ngọc thân ái
chạm phôi
tuổi ngọc và bạn ngọc
từ uống rượu tiêu sầu trong lớp

NGỌC
TỔ HỢP KIẾN
TUỔI NGỌC
NGUYỄN TÂN KHANG

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÊ TƯỜNG. Ý ĐỨC. ÁI NHI. ÁI HOA. NGỌC THÂN ÁI
Quản lý ĐĂNG XUÂN CÔN

giấy lại tặng giá

Mặc dù phương tiện eo hẹp, nhân viên tòa soạn ít ỏi, chúng tôi vẫn cố gắng gửi tới bạn ngọc mỗi thứ sáu một tuần báo nhỏ bé, xinh xắn. Với thật nhiều hy vọng và ước mơ. Tuổi Ngọc của bạn luôn luôn chịu thiệt thòi. Về bông giấy do Ủy Ban Phân Phối Giấy cấp phát, chẳng hạn. Ròng rã mấy tháng liền, Tuổi Ngọc đứng hạng bát, dưới cả bán nguyệt san của linh mục cao cả. Dĩ nhiên, số lượng giấy được cấp phát thua xa tuần báo của ngài chủ tịch báo định kỳ. Ngài « chủ tịch » mà lãnh nhiệm vụ để nghị cấp giấy cho tuần báo, tạp chí, bắt buộc, ưu tiên số 1 phải là cái loại báo rẻ tiền, xuất bản chỉ tổ phí giấy. Tuổi Ngọc đã có đơn khiếu nại. Tuổi Ngọc không xin xỏ thêm mà chỉ xin được cấp giấy bằng bán nguyệt san cùng « khuynh hướng » Tuổi Ngọc. Tuần báo mà số lượng giấy bị cấp thua bán nguyệt san mỏng dính thì quả là... thiếu công bình. Ước mong ông chủ tịch Tôn Thất Đình cứu xét gấp. Nhân nói về giấy, chúng tôi xin loan báo cùng bạn ngọc rằng, từ nay, một rame giấy giá chính thức không còn là 3.330 đồng (cộng thêm 60 đồng chuyển chở) mà đã leo lên 4.600 đồng. Mỗi rame giấy tăng xít xoát 1.300 đồng. Hy vọng và ước mơ của anh em Tuổi Ngọc thật mong manh. Một tuần báo không hề nhận tiền trợ cấp của bất cứ ai, bất cứ cơ quan nào, lại đối quảng cáo và được cấp bông mua giấy ít nhất, thêm nữa, nó in đẹp và nội dung sạch sẽ, nếu nó chết cũng là lẽ thường. Bởi vì, ở xã hội của chúng ta, loại tuần báo bản — bản cả hình thức lẫn nội dung — xem chừng vẫn được đãi ngộ thích đáng. Ít ra về sự « hướng thụ » bông giấy. Loại báo bản bản đã chạy còn được yểm trợ tới đa, nó sống muôn năm cũng là lẽ thường. Đền bao giờ người ta mới phân loại báo bản và báo sạch để cấp phát bông giấy ? Và đền bao giờ tuần báo bản bị loại khỏi đời sống đang leo dần con dốc hướng thiện của chúng ta ?

TUỔI NGỌC

Số 130

Tuần lễ từ 03-5-74
đến thứ sáu 10-5-74

Giá bán 120đ

sương khói trăm năm

VÕ TẤN KHANH

em còn đó nhưng chỉ là sương khói
lời trăm năm không ấp được tim chàng
con nước vỗ cuối hiên lòng đã mỏi
cây tình không nào đậu trái đa đoan

và ngọn núi vẫn riêng niềm đơn lẻ
đá khô buồn ngơ mặt ngóng chim xa
em có đã nương hồn rất nhẹ
giọt tình khua vang động mấy lần qua

ngày hết muộn chim chưa muôi giấc ngủ
tình quá xa ai dễ được cơn buồn
mưa với nắng tạm qua mùa đứt trủ
đường người đi chưa hết đoạn bi thương

em còn đó nhưng chỉ là bọt sóng
trời miệt mài sang tận cõi vô biên
bờ dốc cũ cơn đợi chờ đã lụn
chàng trăm năm như cỗ tượng ưu phiền

rồi em vẫn vô tình như kẻ lạ
biển dâu trời mấy cuộc tang thương
bong bóng vỡ cũng đau lòng phận đã
khúc tình ca chưa gột hết dư hương

đời dẫu bạc ơn người thời đã trôi
cây tình xanh hạnh phúc vẫn chưa già
chìm còn mãi vịn cành run giọng hát
sao đành lòng em trở mặt điêu ngoa?

em còn đó nhưng chỉ là nỗi nhớ
bay vu vơ trên đỉnh ngọn tình sâu
cơn gió bão đã nướng lòng một thuở
tuổi xuân hồng chưa nhạt áo thơm bầu

chàng thì vẫn nuôi mắt sầu vạn kiếp
khóc cho đời chưa đủ giọt bao dung
lầm lỡ cũ chất cao bờ oan nghiệt
mộng phù sa chưa đổ bến vô cùng

thời cõi phúc mịt mù chân đã lỡ
nụ tình khô rơi rụng kín bên đường
sầu trắng gột chưa mòn khô giọng nhớ
ngàn năm sau còn vọng chút âm hương

VÕ TẤN KHANH

một lời nói đầy ý nghĩa

Phái đoàn giải phẫu tim Hoa kỳ, do bác sĩ E. E. Wareham làm trưởng phái đoàn, trong những ngày phục vụ bệnh nhân ở Việt nam đã làm việc quần quật, làm việc toát mồ hôi, làm việc không ngơi nghỉ. Họ giải phẫu mỗi ngày 3, 4 trường hợp thay vì tối đa là 2 như ở Hoa kỳ. Làm việc nhiều, lại làm việc... phước thiện, chắc chắn, họ đã không «chửi bới» bệnh nhân hay trả thù bằng cách gây «gỗ» chút đau đớn thể xác bệnh nhân! Phát ngôn viên của bệnh viện Cơ Đốc cho biết, thấy các bác sĩ Hoa kỳ mệt mỏi, ông định tổ chức những cuộc du lịch ở Nha Trang, Đà Lạt... nhưng các bác sĩ giải phẫu tim từ chối. Họ nói: Chúng tôi làm sao có thể xua đuổi những em bé đáng yêu đang bệnh hoạn kia trở về để mình đi chơi biển rộng hay núi cao được. Nếu có thì giờ rảnh, chúng

tôi thà là vô trại để tiếp các điều dưỡng săn sóc bệnh nhân. Lời nói của các bác sĩ trong phái đoàn giải phẫu tim Hoa kỳ thơm tho như tấm lòng nhân đạo của họ. Có lẽ, quý vị bác sĩ và các đảng cô nương y tá ở bệnh viện Nhi Đồng Sài Gòn nên đem ra làm đề tài học tập trước nhất. Sau đó, tới quý vị bác sĩ và y tá ở các bệnh viện thí toàn quốc học tập sau. Học tập mãi mãi. Làm sao bệnh viện được gọi là Nhà Thương theo cái nghĩa nguyên thủy của nó: Nhà của tình thương, nơi người đau khổ vì bệnh hoạn tới để được thương yêu hoặc thương hại hay thương xót. Nhà thương không bao giờ là nơi đến để bị hắt hủi, xua đuổi và mắng mỏ. Hay bị hỏi tiền... trả nước! (ÁI HOA)

còn những trẻ em đau óc

Những trẻ em bị đau óc là những

trẻ em đang đói khát món ăn tinh thần. Đói khát quá, các em ăn đại sách báo, truyện tranh nham nhở và nghiền phim chém giết máu chảy đầu rơi. Chúng ta đã có nhiều thứ hội mệnh danh Hội bảo vệ thiếu nhi, Hội bạn nhi đồng. Vân vân. Những thứ hội hữu danh vô thực đó đã làm gì? Khi nào có mùa ứng cử, chúng ta mới thấy tên tuổi quý vị chức sắc trong hội trên bích chương tranh cử. Thí dụ: Nguyễn Lợi Dụng, Chủ tịch Hội thương yêu con nít. Thí dụ: Lê Kiềm Chác, Tổng thư ký Hội buôn trẻ thơ! Chúng ta thiếu một người như vị bác sĩ trong phái đoàn giải phẫu tim Hoa kỳ và lời nói chứa chan tình yêu của ông ta. Chúng ta chỉ có những vị thương yêu trẻ thơ bằng... miệng, cái miệng hò hét lớn: Thiếu nhi là mầm non của đất nước là rường cột của tổ quốc, là thế hệ tương lai. Hò hét lớn rồi im luôn. Và không hề biết xấu hổ. Bạn hãy tới Vườn Địa Đàng của con nít coi chơi. Đó là nơi bệ rạc vô cùng. Thà đừng có còn hơn. Chúng ta không săn sóc mầm non của tổ quốc chúng ta. Nên chúng ta có khá nhiều em 13, 14 tuổi ngồi đốt thuốc lá trong các quán cà phê. Các em đang bị đau óc.

Ái là người sẽ nói: Chúng tôi làm sao có thể để các em bé đáng yêu kia đau óc mà hưởng thụ cho riêng mình. Bởi vì sau chúng tôi, ai là những người bảo vệ quê hương thân yêu này? (ÁI NHI)
bác sĩ vũng tàu
các ông đi đâu

Đúng vào ngày chủ nhật nắng vàng rực rỡ, ông dân biểu Trần Cao Đế, bác sĩ y khoa đình huỳnh, thuộc đơn vị Vũng Tàu, đã làm một cái lễ cưới vợ rất linh đình tại Vũng Tàu. Tân khách được mời về Vũng Tàu «ăn» tân hôn khá đông. Và đúng vào ngày chủ nhật nắng vàng rực rỡ, giữa lúc tiệc tân hôn của dân biểu bác sĩ Đế say sưa nhất thì ở Bãi Sau (bãi biển cũng thuộc đơn vị của dân biểu Đế), hai người tuổi trẻ chết đuối và một em bé chưa tìm thấy xác. Người ta công nhận nạn chạy đèn trạm cứu cấp. Cô y tá trực—có mỗi một cô đáng điệu một mối—rán sức cứu chữa. Nhưng nạn nhân cứ chết, dù trái tim còn thôi thóp thóp. Mấy phút sau đó, nạn nhân thứ hai được công đèn. Lại chết. Công nạn nhân chết đuối từ một chỗ khá xa! Thế này mới thảm: Người ta thuê xe Lam ba bánh, đặt xác hai nạn

nhân lên và «áp tải» hai kẻ xấu số tới nhà xác bệnh viện thị xã. Cảnh chết đuối không «khan hiem» gì ở các bãi biển Vũng Tàu, nhất là Bãi Sau. Với hàng chục ngàn khách du lịch đến Vũng Tàu mỗi sáng chủ nhật thế mà sinh mạng của hàng chục người chỉ phò thác cho một cô y tá! Bác sĩ nhà nước Vũng Tàu đi đâu mỗi sáng chủ nhật? Bác sĩ dân biểu Trần Cao Đề hoạt động nơi nào? Tại sao ông không chịu đặt vấn đề với chính quyền Vũng Tàu? Phải chăng những kẻ chết đuối ở bãi biển Vũng Tàu không là cứ tri Vũng Tàu? Thề thì vấn đề nhân đạo có phải là vấn đề để bác sĩ suy ngẫm? Quý vị bác sĩ công Vũng Tàu nên học tập lời nói ý nghĩa của phái đoàn giải phẫu tim Hoa kỳ. (Ý ĐỨC)

đáp lễ chủ nhiệm

vũ mộng long

Thưa ông, ở *Nhìn xuống đời* số 128, bài viết về cố chủ nhiệm tạp chí *Văn*, ông bảo rằng các nhật báo ở nước ta ít khi loan tin về những việc làm đẹp đẽ của nhà văn hoặc loan tin họ chết, dù loan tin ở mục... chó chết. Đừng tưởng bở, ông chủ nhiệm. Những cái chết anh dũng của chiến sĩ ngoài chiến trường, những chiến công rực rỡ của quân

đội, những anh hùng cá nhân xuất sắc, những phục vụ âm thầm bảo vệ an ninh công cộng của cảnh sát cũng còn không được trưng lên những chỗ quan trọng của nhật báo, hoặc không được nói đến, nữa là văn sĩ, thi sĩ. Nhật báo loan tin trình trọng vụ ly dị của đào kép xi nê Richard Burton và Elizabeth Taylor Nhật báo mô tả đầy đủ chi tiết vụ vợ ba anh kép hát Lạc Đà uông thuộc ngũ tự tứ. Nhật báo khai thác triệt để vụ dân biểu tố nhau ăn phân. Văn văn. Theo tôi, đó là công việc đáng ca ngợi! Ở xã hội ta, những người sạch sẽ và những việc làm sạch sẽ của họ thường bị báo chí quên đi. Họ chỉ thích nói nhiều, viết nhiều về những người bẩn và những việc làm bẩn của một số người. Vậy thì thưa ông chủ nhiệm, ông nên cầm đi cho tiện số sách. Dù sao tôi vẫn khoái ông và Tuổi Ngọc. Ông cầm đi, dành thì giờ viết truyện gia đình êm ấm cho chúng tôi đọc, ông ơi. Nhờ ông ti.

(NGUYỄN VĂN THÁI)

soljenithsine

với giới cầm bút

Hôm chủ nhật vừa qua (28-4) Trung Tâm Văn Bút VN đã tổ chức một buổi diễn thuyết với đề tài khá cập nhật hóa: «Soljenithsine

một lương tâm vì đại của nhân loại. Diễn giả trong buổi nói chuyện là ông Hoàng Xuân Việt. Nói đến Alexandre Soljenithsine bây giờ là nói đến một Boris Pastenak với Doctor Jivago của năm 60, là nói đến tập thể những người cầm bút sống dưới chế độ chủ nghĩa ở Nga xô, Trung hoa Bắc việt v.v... Trước hết xét về toàn bộ tác phẩm của ông, từ quyển truyện dài đầu tiên «Một ngày trong đời của Ivan Denisovich» đến quyển mới nhất của ông «Quần đảo Goulag» chúng ta nhận thấy là ông chuyên vạch trần những bề trái, lột những chiếc mặt nạ hào nhoáng nhằm che đậy một xã hội «phi nhân bản» nhất là trong những cảnh lao tù, bệnh xá v.v... Ông còn đá kích đến luật «cao su» chỉ có trong giấy tờ và chông những ngụy văn chương. Hơn thế nữa, là một con người bị sống trong cảnh tù đầy, áp bức, bạo tàn v.v... con người bị tước quyền làm người nhất là giới cầm bút nên suốt bảy quyển sách ông đã cho xuất bản, ông thường đề cao nhân bản, đề cao tự do và tôn thờ quyền sáng tạo của giới cầm bút. Từ xưa đến nay, trường hợp nhà văn bị bịt miệng, bị chặt gậy ngòi bút xảy ra không thiếu

nhất là trong những xã hội chủ nghĩa. Tất cả sáng tác đều nhằm phải phục vụ cho một chế độ. Soljenithsine sau khi bị khai trừ ra khỏi hội nhà văn Nga, nào đã xong? Ngày 12-2-74 ông bị bắt và hình phạt cuối cùng chế độ dành cho một nhà văn là trục xuất ông khỏi quê hương ông (hình phạt quá lớn lao cho con người quá tha thiết đến quê hương như ông). Thật chưa bao giờ người ta thấy hậu quả quá mạnh của ngòi viết như Soljenithsine vậy. Tướng Nguyễn Khánh bảo: «Một cây viết mạnh bằng một sư đoàn» kẻ cũng có lý. Nhưng dấu sao đi nữa thì hiện tại, nhà văn Soljenithsine cùng gia đình đang sống trong không khí của vòm trời tự do, nơi con người có quyền làm chủ được ngòi viết của mình (dĩ nhiên là tương đối). Và người ta lo ngại với đời sống quá sung sướng về mặt vật chất hiện tại (tiền lãnh giải Nobel cộng với số tác quyền mà một số tờ báo đang tranh giành nhau mua) và hơn thế nữa Soljenithsine thiếu mất «môi trường đàn áp» là chất liệu trong hầu hết tác phẩm của ông, liệu ông còn «đề» ra tác phẩm nào sau này vì đại nữa hay không.

NGUYỄN HOÀNG LAN

từ uống rượu tiêu sầu trong lớp tới uống cà phê hong buồn ngoài đời

Trong buổi diễn-thuyết-có-thảo-luận của bạn Duyên Anh tại hội trường Trung học Trương Vĩnh Ký, sáng chủ nhật 21-4-1974, về văn nghệ và học trò, một em học sinh hỏi : «Thưa anh, tại sao ở Việt Nam thiếu loại sách báo khoa học, tiểu thuyết khoa học giả tưởng ? Đọc tiểu thuyết kiếm hiệp Tàu lợi hay tiểu thuyết khoa học giả tưởng Tây lợi ? Diễn giả, bạn Duyên Anh trả lời, đại ý : Sách báo khoa học của chúng ta thiếu thốn vì những nhà khoa học của chúng ta xuất dương du học thành tài thì ở lại nước người, phục vụ quê hương và dân tộc người. Và nữa, chúng ta nghèo, chưa đủ phương tiện thực hiện một tuần báo hay một tạp chí khoa học đúng nghĩa của nó. Do đó, chúng ta đành dịch sách khoa học quốc tế. Nhưng mọi nỗ lực dịch thuật của tư nhân đều dồn vào tiểu thuyết tình yêu, chiến tranh để nhĩ thể chiến và sách tình dục ; của công quyền đều dồn vào sách triết lý, tư tưởng hiện sinh ! Thành ra các bạn tuổi trẻ hâm mộ khoa học mà yêu sinh ngữ đã không có sách đọc. Về truyện khoa học giả tưởng, ở nước ta, mới có mỗi một văn hào Nguyễn Mạnh Côn viết. Và truyện của ông Côn lại «tái» khá đông tư tưởng chính trị nặng nề, không thuần túy khoa học giả tưởng. Theo tôi (bạn Duyên Anh), đọc kiếm hiệp Tàu là mơ mộng về quá khứ, đọc khoa học giả tưởng là mơ mộng về tương lai. Muốn tiến bộ, không thể lùi lại với quá khứ mà hãy hướng về tương lai...

Hướng về tương lai...Diễn giả tiếp tục về với cái tương lai rực rỡ với cứ tọa tuổi trẻ của ông ta. Nhân được tham dự buổi diễn thuyết này và được một người tuổi trẻ hé mở cánh cửa tâm sự để tôi có thể nhìn rõ nỗi

khát vọng kiên thức của tuổi trẻ. Họ đã chán dĩ vãng, cái dĩ vãng hào nhoáng do các thế hệ đàn anh nhiều mặc cảm, sợ hậu thế phán xét nên đã ra công sơn phết. Nói riêng về chương trình quốc văn trung học thôi, cái dĩ vãng đó là thứ văn chương yếm thế, chơi chữ, gài diễm. Nói chung cả về chương trình học thi, theo giáo sư Phạm Thị Tự, cái học của chúng ta mãi mãi là cái học từ chương vô tích sự, không đủ khả năng thúc đẩy sự tiến bộ của dân tộc. Chúng ta sẽ bàn tới những bậc thầy bằng lòng định cư kiên thức một chỗ, vẽ một cái vòng hay đóng một cái khung giới hạn, bắt tuổi trẻ của chúng ta luẩn quẩn trong đó, trong sự hiểu biết của họ. Mà học thì vô hạn. Mệnh mông như đại dương. Không bờ bến. Bài này chỉ nói về một tác giả điển hình trong chương trình quốc văn trung học, cố gắng nêu ra sự mâu thuẫn giữa cái học ở Trường và cái hành ở Đời.

Chúng ta đã bắt những đứa bé vừa mới lớn của chúng ta, từ mấy chục năm nay, lái nhái tư tưởng yếm thế của Cao Bá Quát. Có lẽ chương trình quốc văn trung học phải học những Cao Bá Quát, Trần Tế Xương, Tản Đà, Nguyễn Bình Khiêm... vì cụ Dương Quảng Hàm nói nhiều tới các thi hào này trong bộ *Việt Nam Văn Học Sử Yếu*. Sau cụ Dương Quảng Hàm, quý vị giáo sư soạn giả những bộ văn học sử... giáo khoa thư đều làm vệ tinh của hành tinh Dương Quảng Hàm. Họ chẳng «soạn» thêm được điều gì mới mẻ, chẳng dám thoát khỏi hành tinh mẹ để rọi chiếu sự hiểu biết riêng của họ về tư tưởng văn chương của người xưa. Nhưng đó là chuyện sẽ đề cập dần dần khi viết tới những người bằng lòng định cư kiên thức một chỗ và bắt học trò chỉ được hiểu biết theo mình. Cao Bá Quát được văn học sử xếp vào loại nhà thơ có tư tưởng yếm thế, ảnh hưởng nặng nề Lão Trang. Bài thơ *Uống rượu tiêu sầu* của ông tiêu biểu nhất cho cái tư tưởng yếm thế.

Ba vạn sáu ngàn ngày là mấy

Cảnh phù du trông thấy cũng nực cười

Thôi công đâu mua chuốc lấy sự đời

Tiêu khiển một vài chung lều lảo

Học trò, con em của chúng ta, bị học cách uống rượu tiêu sầu của Cao Bá Quát. Để làm gì ? Được ích gì ? Chắc chắn, khi bàn về ảnh hưởng Lão Trang trong thơ văn Cao Bá Quát, quý vị giáo sư sẽ

nói về Lão tử, Trang tử và sự phiêu bồng tới «làng không có đầu» của hai nhà tư tưởng này. Người xưa chết rồi. Chính ông Trang đã nói thế. Ông còn nhấn mạnh thêm rằng, đại ý : Lời nói và việc làm của người xưa chưa chắc đã thích hợp với thời nay. Vậy tại sao người nay cứ một điều «người xưa nói», hai điều «người xưa làm» ? Bây giờ ai được phép uống rượu tiêu sầu ? Cuộc đời bên ngoài đang kỳ vọng gì ở tuổi trẻ ? Người ta hằng nói đến sự dân thân tích cực của tuổi trẻ trong công cuộc cứu quốc, kiến quốc. Người ta bắt tuổi trẻ xoè rộng đôi tay, gửi vào đó những sứ mạng lịch sử chống chọi. Sứ mạng thiết thực trông rõ nhất là tuổi trẻ già từ đèn sách, hăng hái lên đường tòng chinh, chiến đấu ngăn chặn giặc xâm lăng bờ cõi, bảo vệ quê hương. Hoặc dân thân tích cực vào những công tác xã hội, xoa dịu vết thương do chiến tranh gây ra, an ủi nạn nhân chiến cuộc, thiên tai, khích lệ mọi người chán nản hiện tại hãy làm việc để có một tương lai tốt đẹp trong một xã hội dân chủ, công bình, bác ái. Tất cả đều là trách nhiệm, bổn phận và sứ mạng thiêng liêng của tuổi trẻ đòi hỏi nhiệt tình và lòng tự phụ của họ. Nhưng ở lớp học, nhiệt tình và lòng tự phụ của tuổi trẻ bỗng xẹp lép và được xét lại vì *cái cảnh phù du trông thấy cũng nực cười*. Trường học dạy tư tưởng bị quan tiêu cực, ngoài đời đời họ tư tưởng lạc quan tích cực. Trường và đời đã đắp cái ụ mâu thuẫn vĩ đại ở giữa. Người tuổi trẻ tin vào đâu ?

Người ta đã cảnh cáo tuổi trẻ trước những trào lưu tư tưởng lạc hậu, thoái quá và xa lìa gốc gác. Người ta đã lên tiếng công kích sách báo đầu độc tâm hồn tuổi trẻ. Có nghĩa là người ta xác nhận rằng tuổi trẻ nông nổi, dễ tin, dễ nghe và dễ bị chi phối bởi những gì mình hấp thụ. Một chứng minh hùng hồn nhất là những người soạn thảo chương trình quốc văn và chọn lựa tác giả tác phẩm đã đặt văn để đạo đức (!) của các tác giả*. Tuổi trẻ ở học đường có bị ảnh hưởng tư tưởng...uống rượu tiêu sầu của Cao Bá Quát, tư tưởng say và ngồng của Tản Đà, tư tưởng chửi đời vung vít của Trần Tế Xương không ? Câu trả lời khẳng định là có, cho thế hệ niên thiếu hôm nay. Cao Bá Quát là

danh sĩ, là tổ tiên mình. người xuất chúng ta của thời đại ông, kẻ dám nhận giới nhứt thiên hạ, kẻ dám ché «thi văn đoàn» Thi Xã của quý vị thi phiệt, văn phiệt thời như mấm, đã «phán» đứng đại đột dân thân tích cực làm đẹp xã hội, làm giàu đất nước, làm rạng rỡ giống nòi. cái «sự đời» chỉ là «cảnh phù du» nhĩ nhủ buồn cười lắm cơ, uống rượu say mềm là nhất. Rượu bắt hủ. Rượu giúp ta ngủ vui, quên lãng. Cao Bá Quát mà «phán» thì phải đúng ! Ta học Cao Bá Quát, ta nên bắt chước ông «xi ke» tiêu sầu !

Xi ke đã lan vào học đường. Xã hội mất công bài trừ, ngăn cản. Xi ke ở các quán cà phê đèn mờ. Xi ke ở công viên. Xi ke ở phòng trà, vũ trường... Bọn phi xi ke toàn dân choai choai. Người ta luận cái tệ đoan hứa hẹn tiêu diệt cả một thế hệ rằng tại chiến tranh dai dẳng quá, tuổi trẻ mất niềm tin và buông thả đời sống. Ôi chao, cái gì cũng đổ vạ tại chiến tranh. Ăn cắp cũng đổ vạ cho chiến tranh, tổng tiền cũng đổ vạ cho chiến tranh, bắt phục tùng quân địch cũng đổ vạ cho chiến tranh ? Vâng vâng. Có lẽ, tham những cũng vì chiến tranh, đấu cơ tích trữ và «ăn phân bón» cũng bởi chiến tranh nổi. Phải tìm cho ra cái xuất xứ sa ngã của một số tuổi trẻ thành phố của chúng ta. Tại sao tuổi trẻ thành phố thích chui rúc vào bóng tối của các quán cà phê. Tại sao họ uống bia như nước lã, uống rượu mạnh, hút thuốc lá đen liên miên, phi cả xi ke (thiếu số), ngồi giết thì giờ bằng tán nhảm, quên lãng hiện tại và nghi ngờ tương lai ? Một phần tại tư tưởng... uống rượu tiêu sầu trong thơ văn họ bị học thuộc lòng. (Không học thuộc lòng đi thi sẽ trượt). Phần còn lại tại chương trình học từ chương của chúng ta. Chương trình học đó, theo chuyên viên xã hội là giáo sư Phạm thị Tỵ, không ích lợi gì cho sự giáo dục tuổi trẻ và, vẫn theo giáo sư Tỵ, chúng ta phải trông cậy ở giáo dục gia đình hoàn toàn.

Ông Cao Bá Quát nói :

*Thôi công đâu mua chuộc lấy sự đời
Tiêu khiển một vài chung lều lảo*

Ông Tản Đà nói :

*Vèo trông lá rụng đầy sân
Công danh phù thế có ngăn ây thôi*

*Đọc bài *Nói chuyện với những người soạn thảo chương trình quốc văn* T, uôi Ngọc số 129.

(Xem tiếp trang 63)

nhà văn

Làm thế nào để được gọi là nhà văn, Ngọc thân ái?

PHƯƠNG THẢO (Sàigòn)

Có lẽ, em nên viết thư hỏi nhà văn Phạm Việt Tuyền và nhà văn Võ Long Tê. Ông Tuyền, «giáo sư» Đại học Văn khoa, ông Tê nhân viên cao cấp của Phủ quốc vụ khanh đặc trách văn hóa. Họ sẽ cho em biết rõ ràng và đầy đủ chi tiết trường hợp nào họ tự xưng là nhà văn và trường hợp nào cuộc đời gọi họ là nhà văn. Bởi vì, ông Phạm Việt Tuyền và ông Võ Long Tê là hai đại văn hào của thời đại chúng ta cùng với văn hào Trần Đồng Vọng đang danh trấn văn lâm. Nếu em muốn biết chính xác hãy hỏi một trong hai vị nêu trên. Bằng em muốn biết lơ mơ mơ thì đây, những gì Ngọc thân ái «nắm vững»: Trước hết em thức khuya dậy sớm viết bất cứ gì em khoái viết. Viết độ một trăm trang đánh

máy. Rồi đưa đi kiểm duyệt. Sau đó, hốt cái hụi năm trăm ngàn, xuất bản hai ngàn cuốn cho phát hành vùng vit. Hoặc sang hơn thì tặng bạn bè, thư viện và... cô nhi viện. Nhớ tặng Pen club Việt Nam. Bản để tặng ông Tổng thư ký Phạm Việt Tuyền phải viết vài giòng xin nâng đỡ tôi đa. Đoạn làm hai cái đơn gia nhập cả Pen club lẫn Hội nhà văn Việt Nam của văn hào Trần Đồng Vọng. Pen club chề, Hội nhà văn nhận ngay. Hội nhà văn, nghe nói, có cả «nhà văn» Nguyễn Bích Huệ, cựu Tổng trưởng tài chánh. Được nhận làm hội viên Hội nhà văn, đương nhiên em trở thành nhà văn có «mác». Nhưng em ơi, được gọi là nhà văn để làm cái quái gì nhỉ? Thực ra, nếu em khoái được gọi là nhà văn, em cứ nhận bừa em là nhà văn, cứ in danh thiếp để dưới bút hiệu Phương Thảo hai chữ nhà văn, không ai kiện đâu mà sợ. Và sở thuế cũng lơ lửng.

cánh hoa hạnh phúc

Ngọc thân ái, tôi rất mê cô. Tôi không biết cô đã thành bà chưa và có mấy tí nhau. Tôi cũng không cần biết cô là cô thật hay chỉ là cô giả như những cô, những chị trên những trang nhĩ đồng nhật báo. Tuy nhiên, tôi rất mê cô. Như thế được không?

LÍNH CHIẾN (Biên giới)

Tại sao không? Mê một người là tặng thêm người ấy một cánh hoa hạnh phúc. Người được mê có ngu mới từ chối nhận cánh hoa. Bạn Linh Chiến thân mến, bạn đã xem phim *Người tình không chân dung* chưa? Phim ấy sẽ hay lắm nếu em gái hậu phương đừng bao giờ gặp người tình không chân dung ở một quán y viện. Giá cô ta cứ thả dài đời mình khắp chiến trường để tìm người tình không chân dung cho đến khi hòa bình thực sự trở về trên quê hương ta, cô gái cũng trở về với đời sống thật, coi chiến tranh như một giấc mộng thoáng qua thì tuyệt. Đàng này, cô gái gặp người tình không chân dung (không chân dung thật vì bị băng bó kín mặt mũi), cô đụng cái thật khác xa cái mơ, cô «tranh đầu nội tâm» và cô rất giả! Ngọc thân ái trả lời bạn thế bạn cảm thông chứ? Cám ơn cánh hoa của bạn. Hãy

tưởng như Ngọc thân ái còn là cô Ngọc thân ái và cánh hoa của bạn được trưng vào chiếc bình hoa xinh xắn đặt trên bàn vừa tầm ngắm.

giải phẫu thẩm mỹ

Sau trận chiến kịch liệt giữa bà Cẩm Thạch và bà Bích Ngọc, nền mỹ viện sửa sắc đẹp đã đi vào hoàng hôn. Tuy nhiên, đọc báo, *Hương* thấy Y sĩ đoàn và Bộ y tế nhấn nhủ rằng sẽ «giới thiệu» tên tuổi một số bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ thì bèn tin tưởng lắm vì mới dành dụm đủ khoản tiền lột da mặt (*Da mặt Hương bị tàn nhang*). Ngọc thân ái có biết bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ lý tưởng nào không?

HƯƠNG (Gia Định)

Ít ra, đã một lần, Ngọc thân ái «phiên luận» hơi kỹ về cái gọi là sửa sắc đẹp. Ngọc thân ái chống đời kịch liệt mẫu phim quảng cáo phù thủy khộm mỹ viện vùng đũa thần biến người con gái xấu xí thành đẹp như tiên. Bịp đó. Mụ ấy xấu thầy mỗ, sửa đẹp nổi sao chưa sửa đẹp cho mụ đi? Tuần báo Tuổi Ngọc nhiều lần đã từ chối đăng quảng cáo mỹ viện. Nay em hỏi bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ, Ngọc thân ái trả lời rằng có quen khá thân với một vị. Vị này, thuộc phong

(Xem tiếp trang 63)

qua rặng cây xanh lặng lẽ LƯA NGÀY XƯA

Mùa mưa về, cùng lúc với hai cánh cổng trường khép kín. Buổi sáng bây giờ, không còn những bước chân em vội vã đến trường, cũng chẳng còn được trông những khuôn mặt dễ thương quá là dễ thương của người bạn nhỏ. Thời gian như con chim chuyển mãi trên từng ngón tay em vụng dại, và nước mưa thì cứ thích cuộn theo những giờ học vừa dễ ghét vừa dễ yêu. Không dừng mà đâm tiếc ngán ngờ giờ quốc văn buồn hiu buồn hắt, dù em biết rằng khi tất cả đã qua thì không thể níu kéo được gì. Nhanh quá phải không. Như thế khi em thả quả bóng bay lên trời, chỉ còn lại một chút băng khuâng lúc con bé đứng trông vời. Xa khuất. Và những xôn xao trong mắt bạn thân hôm xưa, bây giờ có khác nào giọt nước mưa trong veo, rơi mãi rơi hoài trên đám lá trong vườn xanh, (như nỗi buồn đã xanh trong hồn em, lạ lắm).

Còn nhớ không bạn thân. Những tổ chim sẽ nhỏ xiu xiu xiu trên cây me tây trong sân trường mà ngày xưa, giờ chơi nào bọn mình cũng ngắm. Không biết bây giờ đã có chú chim nhỏ nào bỏ tổ ấm, bỏ ngôi trường mà bay đi chưa nhỉ. Hình ảnh của bọn mình mai sau đó, phải không. Ơi chao ! cứ nghĩ đến lúc mỗi bước chân một hướng đời mà buồn ghê đi lặn. Bây giờ thì còn Tí cô nương, Tí điệu, Tí tò mò, Tí

lãng mạn và nhiều nữa những đứa bạn «xi trum». Chứ một mai, chắc chỉ còn lại mình em với kỷ niệm chắt thành sông, ngọt lịm hồn mỗi lần nhớ đến. Nhưng thôi, đó là thì tương lai xa, vội chi mà chia phải không, Tí cô nương yêu dấu. Ừ, bây giờ ta mới nhớ ra rằng, cái «tù mặt» của mi ít ra cũng dễ cảm. Chứ nếu không thì sức mảy mà tên mi hiện ra trong đầu óc quá chật hẹp của ta. Ta chẳng rõ bây giờ mi ra sao. Có phải nhiều thêm được chút nào, hay vẫn nặng đúng ba mươi lăm kí lô gờ ram như ngày xưa ta với mi còn ngồi chung lớp, ăn vụng chung một học bàn, và cốp bài chung một tài liệu. Chao, ngày xưa sao mà vui tẹt. Có đầy đủ hi vọng ái ô tăng dục lạc bi. Cũng không hiểu những lúc...mộng mơ vãn vơ của đám ba con nhà thi sĩ. Tội nghiệp nhất là nhỏ Tí điệu, bao giờ cũng điều nặng (chứ không phải điên nặng như ông Thề báo đầu nghe), làm xôn xáo xôn xao hàng trăm ngàn muôn ức hạt bụi phấn. Ở gần thì ghét nhưng lúc xa ta cũng nhớ mi quá đó chứ bộ. Nhớ nhất là đôi mắt chơm chớp mỗi lần ông Lập gọi bài. Trời ơi em mắc cỡ muốn cắn móng chân quá. Tí điệu ơi, sao mi dễ thương mà điệu hết cỡ như vậy, hờ mi. Còn nhỏ Tí tò mò nữa, bây giờ mi đã hết tò mò chưa ? Chắc còn lâu, hờ nhỏ. Người ta thương mi vì cái bản mặt nhưng ta, ta yêu mi vì cái tính tò mò. (Ê, viết như vậy hồng biết có ai kiện không há ?) Dù đôi khi ta muốn tặng mi một quả dấm để mi vỡ cái mặt ra cho rồi. Tiếc rằng ta chưa thọ giáo Lý Tiểu Long thì hẳn đã chét mặt. Chẳng hạn như cái hôm mi tò mò táy máy lòi thơ em bé ta ra mà đọc, chao ! ta hằm trong bụng dễ sợ. Nhưng thấy mi xương cùng mình, cho nên, thú thật ta cũng hơi rét. Ừ, mà cũng nhờ mi ta mới còn sống cho đến ngày nay, nếu không có lẽ ta đã về thiên đàng theo gót Dũng Phú Nhuận rồi mi hờ. Ôi ! cái ơn này không biết đền chừng nào ta mới trả thù cho được. Thôi, bây giờ ta chỉ biết cảm ơn mi, muôn ngàn lần. Dù không, nhỏ ? Còn ta vẫn nguyên vẹn là Tí lãng mạn như ngày nào với những chiều mưa lang thang trong khu nhà nguyện nhỏ. Ta thương bọn mi biết là đường nào. Và ta cũng ghét ta biết là bao nhiêu. Cái đầu ta thì nhỏ, vậy mà hẳn cứ thích chờ những sỏi những đá. Báo hại con bé cứ phải nuốt lia lia những viên kẹo xanh đỏ đỏ xanh. (Đừng ham, không có ngọt như kẹo dừa đâu). Ta muốn chia cho bọn mi quá chừng. Nhưng không có ai, bây giờ. Chỉ có con miu

miu suốt ngày kêu ư ử. Chán quá. Ta muốn khện cho nó mấy cái để phui rồi nợ thế. Nhưng chỉ tội nghiệp cho mái đầu xanh, ngây thơ vô số tội. Nó nào đã biết gì đâu, nhĩ. Cũng như ta nào đã biết gì đâu ngoài những cơn mưa lê thê suốt sáng suốt chiều. Chẳng biết làm gì, ta cứ soạn mấy cái ảnh của bọn mi ra mà ngắm. Để má cứ la cái con này làm gì lục đục suốt ngày không biết. Mãi rồi cũng chán, ta quay sang giỡn với mấy con chó mấy con mèo. Nhưng chúng chỉ làm ta nhớ bọn mi thêm. Bởi thế nên ta muốn xì trum ghê nơi, mấy con quái ạ...

Và bạn nhỏ ơi, hôm qua tình cờ ngang Hùng Vương, em đã trông thấy những chiếc lá mới nhuộm xanh con đường. Từ lúc nào chẳng rõ. Lá xanh rồi lá rụng. Nhưng giữa chúng ta, phải chăng mãi mãi đã là một cuộc chia xa. Như một viên kẹo ngọt tan trên đầu lưỡi. Chỉ còn lại chút xiu dư vị, dù ngọt ngào rồi cũng sẽ mất theo thời gian. Thời gian có quyền lực vạn năng, nhưng biết thời gian có cất giữ được ta những nỗi buồn vui đậm đà, hay tất cả rồi cũng chỉ là tháng ngày hắt hiu, với chiếc bóng buồn tênh ở những lối đi về, lặng lẽ. Mùa mưa này, nơi bạn nhỏ tới có gì vui? Hay cũng chỉ là «buổi chiều quanh năm mùa đông» như thành phố xa lắc xa lơ này. Mãi đến bây giờ em vẫn chưa quên đôi mắt màu hồ phách, nhuộm thuần một nỗi xót xa của bạn nhỏ. Bạn nhỏ buồn, em cũng xót mắt xót môi. Nhưng phải chăng sự giả hòa bình sẽ chẳng bao giờ làm xong nhiệm vụ. Cho mùa mưa mãi dài và tháng ngày mờ mịt bóng mây.

Bây giờ, chỉ còn lại những cây me tây. Những cây me tây cao có nhiều tổ chim nhỏ xiu xiu của một thời xa xưa, trong trí nhớ. Cùng những giọt nước mưa trong vạt rơi hoài trong lòng bàn tay, ủ mềm cả linh hồn. Ơi, bỗng đứng mà nghe buồn hắt hiu như ngày xưa có mắt bạn thân nhìn qua rừng cây xanh, lặng lẽ.

LƯA NGÀY XƯA

TRẦM
NGHI

CHUNG
QUANH
MỘT
NGƯỜI

Anh đang chờ đợi những đôi thay mới, dù rất nhỏ để đánh thức mình ra khỏi đời sống bình lặng, đều đều một nhịp này. Ngày dài ra lê thê không biết phải sống làm sao cho hết. Có ông gì gì đó nói một câu, anh chả nhớ rõ, hình như có đại ý rằng chờ để một ngày qua mà không làm được một việc gì, anh thì tuột dốc dài dài, để nhiều ngày qua vù vù mà chẳng thấy mình làm được cái quái gì ra hồn. Sáng thức sớm, đêm ngủ muộn, những cánh quạt quay tít và mặt trời. Chỉ chừng đó. Thỉnh thoảng, đào tới trí nhớ, nhưng việc làm này cũng chẳng phải là một thứ hạnh phúc, phải không em? Anh lêu bêu như một tên lãng tử bệ rạc nhất và tôi không có em nên chẳng ai kiểm soát được anh, mà anh thì oán ông trời độc ác, giận những ngón tay phù thủy của ông ta vì ông đã tạo ra em, một người khác phái với anh quá xinh, rồi còn cho anh gặp em, yêu em... Ơi dạ hương cứng quí, tội mình trót vướng nợ nhau nên muốn xa nhau mà trời chẳng chiều lòng. Vì vậy, mỗi lần em nghiêng nghiêng mái tóc rú rê, chun mũi, chớp nhanh đôi mắt vời vỉnh một điều gì là anh đo ván, anh rớt đài, thảm bại đến độ tên bạn thân của anh mỗi lần chứng kiến sự đầu hàng ấy của anh, đã nổi sùng thui anh một cái khi ra khỏi nhà em. Nhưng anh biết hần chả hơn gì anh, dù rằng em không phải một nửa thân xác của hần. Hình như cổ lằn em đã vời vỉnh hần một điều gì mà dường như hần còn rơi đài mau hơn anh, còn luống công, vội vã chiều ý em, hơn anh nữa, phải không em?

Những ngày vật vờ lang thang ở đây. Nhớ em xoa tóc mây bay. Nhớ em, áo lụa đáng sầu cô liêu như bóng núi. Nhớ em... ôi Ti Ti nhớ nhời Công Chúa ! Anh làm sao để thoát khỏi cuộc chiêm bao ? Căn phòng của anh nhìn thẳng nhà đôi diện có bốn chị em gần bằng nhau. Buổi sáng anh thức dậy sớm nhìn thiên hạ bên kia. Những bộ mặt ngái ngủ trông cũng hay hay khiến anh thêm được nhìn em ngái ngủ như thế mà tưởng đến... « như con mèo ngái ngủ trên tay anh... ».

Em bao giờ cũng tinh nghịch, tinh táo mỉm cười rất đẹp. Thỉnh thoảng, sa sầm xuống như mùa bão rớt, rơi quanh chỗ đứng, chỗ ngồi. Buồn rầu bất ngờ, lặng lẽ bất ngờ, khiến anh không thể nào đoán biết được nguyên nhân, hậu quả. Thế mới biết mỗi người có một khuôn mặt định mệnh cho riêng mình, nhưng ai cảm được một người làm định mệnh cho nhiều người ? Như em vậy. Hờ em ?

Những cô bé ở đây thích nghe anh đàn, dù rằng anh chỉ muốn hát cho riêng em nghe thôi : « Nặng có hồng bằng đôi môi em. Mưa có buồn bằng đôi mắt em. Tóc em từng sợi nhỏ, rớt xuống đời làm sóng lênh đênh... ». Hơn ai hết, anh trả lời được những câu đó. Và vì vậy anh thêm trở về nơi chôn mà anh đã dùng dùng khăn gói ra đi. Bây giờ là tháng bảy. Tháng bảy trong thành phố cũ chắc đã tuyệt vời lắm phải không em ? Ngây ngất như hồn thơm mùa hạ đã tàn. Giàn hoa nhà em chắc đã nở nụ đầu tiên ? Hạnh phúc chắc cũng bắt đầu nở tròn trên vành môi nhỏ, xaah biếc... Em lười biếng thả tóc rồi qua cầu, vào thành. Em rộn ràng khua guốc kêu vang trên đường Lê Lợi. Em mềm như mây chiều. Em dịu dàng như ản rêu. Anh còn đầy hai bàn tay tưởng nhớ. Anh còn đầy những lời hẹn tương phùng. Em cho anh gọi hồn thăm bốn cửa thành nội, vườn sứ trơ cành cong. Cho anh gọi hồn về thăm Huế. Huế mùa thu có áo lụa qua cầu, có hát hiu những sáng mù sương, những chiều mưa lâm râm ướt đầm mái tóc, có tóc đen quăn quýt hồn người đã lỡ cách xa. Hãy cho anh gửi lời thăm lại những hôm theo em đến trường, đưa em qua sông, vào cô thành, mà xót xa vô cùng. Bây giờ anh ở đây nhớ hàng sứ trắng, nhớ em áo vàng xưa vào nội thành, nhớ em áo gấm thơm hoàng hậu ở những bậc cầm đôn, lặng lẽ vào ra mù mờ giữa những cánh cửa đỏ, tưởng như

được lùi lại với thời cổ, hương quý phái còn lẫn lút ở đâu trên từng ngọn cỏ. uy quyền còn vương lại ở đâu trên từng viên gạch Bát Tràng...

Tháng bảy. Em bây giờ chỉ còn lại một mình, anh và bạn bè bay biệt mù tàn. Em bây giờ như chim le giọng đứng riêng một cõi. Anh bây giờ buồn bã hát : « Anh đi rồi còn ai vuốt tóc. Lời tình thơm sách vở học trò. Đêm xuống rồi em buồn không hở ? Trời sa mù tâm tay với âu lo. Anh đi rồi còn ai đưa đón. Áo em bay khuất mắt thiên đường... ». Thằng bạn anh sửa lại : Anh đi rồi « có » ai vuốt tóc. Hẳn làm anh buồn rủ cả buổi chiều. Tưởng tượng có ai đó thay mình vuốt tóc, đưa đón em, anh đau lòng chết được.

Trong cùng cư xá với anh, bạn bè anh khám phá ra hai chị em dễ thương ở bên phải, có một lớp nữ công gia chánh, ở bên trái, học trò là các cô bé trong cùng cư xá. Ban đầu bọn anh còn gồng người chọc phá từ tung thiên hạ, nhưng sau đó bị các cô phản đòn tới tấp. Mạnh hồ nan địch quần hổ. Ba đứa anh rơi vào trận đồ của lũ con gái. Các nàng hợp tác với nhau, lâu lâu ca lên một lần « Ông láng giềng ơi... » anh hoảng quá bỏ nhà đi biệt từ sáng, qua trưa, đến tối mới lờ mờ về, ngồi âm thầm trong bóng tối, nhớ em chút xiu và đi ngủ. Đời sống anh, em thấy đó, chẳng có gì mới. Lúc này anh chẳng có việc làm. Đền căn cứ nhìn những cánh quạt sắt, những cánh phi cơ dài ra tương tư trời rộng mà thêm tung lên cao, lao vun vút đưa tải cùng mây gió. Nếu hai đứa mình ở trong cùng một thành phố, có lẽ sự rỗi rảnh này là chuỗi hạnh phúc dài của anh. Có lẽ anh không bỏ được thói quen đi qua nhà em thật nhiều lần, và chắc em cũng không bỏ được thói quen ra đứng chờ đợi ở balcon, rồi hai ba lần vẫy tay chào nhau là hết một buổi chiều. Phải không em ?

Chiều nay anh về sớm. Ngang qua lớp gia chánh bị thiên hạ ủa ra ăn hiếp. Anh suýt vấp gió lên cổ mà chạy. Trăn trọng cam đoan với em rằng mắt anh nhìn thẳng, thật thẳng. Anh gọi tên em như đọc thần chú : Ti ti, em cứu anh... về đến nhà. Hai chị em nhà bên cạnh chào nhau bằng xe đạp mini. Cô em húc đầu vào xe anh. Tai nạn xảy ra. Cô chị đứng dậy tùm tùm cười trêu anh và cô em. Anh mất một ít thì giờ đứng lại xin lỗi, nghe hai cô ấy nói đủ thứ chuyện, kể cả chuyện... « hôm nay trời đẹp, ông không đi chơi sao ? » v.v... Anh rút nhanh vào

nhà. Hai thằng bạn chào đón bằng một chuỗi cười dài dòn tan. Một thằng gọi tên em — Ti ti ! Cô coi chừng anh chàng này mọc cánh. Anh mọc cánh từ khuya rồi em nhỉ ? Chưa bay ra khỏi đời nhau là vì trời định thế. Cũng khó khăn lắm chứ bộ. Sau đó, ba đứa anh khờ đồn vì các cô học trò học làm bánh kéo qua nhà bọn anh, biểu tác phẩm mà họ vừa hoàn thành. Họ bắt anh phải hát trả lễ. Anh nghẹn cứng vì miếng bánh ở cổ, đành ngẫu nhiên ngao một bài vài câu : Xạ hương của anh ! em cau mày làm gì, em không giống ai hết giữa cõi đời và vẫn cách biệt với thiên hạ trên cao, trong tim anh..ngồi với họ, cứ tưởng như được nhìn thấy em và bạn bè. Bích Thu bên trái, Hà bên phải, Phương An trước mặt, Lai sau lưng, một chỗ nào đó nhiều thương mến có Đỗ thị Xuân Thu, có Thụy Hoa, có Hồng Huệ, Phương Anh... Đám con gái dễ thương lạ lùng quá đấy, quần quýt không rời. Phá phách nghịch ngợm, nhưng hồn nhiên tinh khiết như nắng trong. Đôi khi, rũ xuống buồn héo hắt, rung rung như hai hàng nền trắng. Em gàn gàn bướng bỉnh cứ tra tréo cẳng ngồng, cứ tra lộn ngược dòng nước, mặt nhơn nhơn coi thiên hạ như không thiên hạ làm cảnh. Vai chính chỉ có em và vài đứa bạn, một vài đứa con trai, hí hửng cho vui cuộc đời. Khóc: hớn hoan hỉ như chim xoải cánh bay, cười : nước mắt đầm đìa trên hàng mi. Đôi mắt đen phủ kín bóng đời đẹp lạ lùng. Anh cực lực phản đối tư tưởng : « Tất cả những người đàn bà khóc đều đẹp, trừ vợ-minh.. » Có một cô vợ như em, ngồi nhìn em khóc chắc anh rụng trái tim, chắc anh, « anh hùng » lụy mất em ạ. « Ta nghe nghìn giọt lệ. Rớt xuống đời làm sóng lênh đênh » mà.. Đám bạn bè em là tấm gương phản chiếu hình bóng em. Họ là một phần hồn của em. Làm sao tách thân xác mình ra khỏi phần hồn của mình được em nhỉ ? Bích Thu dịu hiền, mỏng manh yếu đuối như mưa ngâu. Cô bé vẫn thường tự hỏi với cái mỏng manh yếu đuối của mình, rồi làm sao để đối diện với mùa đông, làm sao để giữ trong tay khỏi lửa tàn bạo của mặt trời.. Anh không biết gì về « mùa đông » và « mặt trời tàn bạo » của Thu, nhưng anh mơ hồ cảm nhận rằng mỗi đứa con gái chỉ bị đốt cháy bởi một Mặt Trời, cũng như chỉ bị công lạnh bởi một mùa mưa rét. Vì vậy em không phủ nhận cái mỏng manh giống nhau của Thu và em. Cho dù em có một bề mặt thân nhiên hồ hững, độc lập với mọi vật thể chung quanh, nhưng Ti ạ, anh

thương làm sao những giọt nước mắt nóng rơi âm thầm giữa lòng bàn tay úp mặt của em. Có nhiều lúc anh phải đặt lại câu hỏi : Có thật tự là anh nhìn thấy em rõ ràng như nhìn thấy bàn tay anh không ?— Em có nhớ đã nói với anh điều đó ?

Bàn tay anh lắm mơ ảo mộng buồn. Chỉ tay anh tru tư chạy vạy ngả nên anh sợ rồi mình chỉ còn lại mặt mù một bóng gương phai... Rồi Hà dễ thương, nghịch ngợm chọc phá thiên hạ, thoát vui thoát buồn, thay đổi tâm tình như kắc kè thay đổi da. Rồi An mắt cận nheo nheo kiểu ngạo... Cộng lại những người này anh có em, cũng như vậy, thiên hạ có Hà có Bích Thu, Phương An, chẳng thế mà bạn bè đã bảo với em rằng : chúng ta là cái bóng của nhau đó hay sao. Yêu em, anh bỗng yêu hết đám bạn bè dễ thương của em. Hơi ham hồ nhưng mà anh thật tình—Lẽ dĩ nhiên là phải loại trừ những ông bạn của em chứ, anh chẳng có cảm tình với ai được—điều đó dễ hiểu quá mà...

Thư em đến sáng nay. Em hỏi : gió thổi mù bay mù bay em mặt biệt rồi phải không ? Và bốn câu thơ mà anh nhớ đã được đọc một lần.

*Nơi đây, phố nhỏ buồn một đời
Những bóng chiều qua nghe xa xôi
Có mùa hoa vàng chưa âm tuổi
Đã phai màu. Quên, quên thôi !*
(Đ.T.H.L)

Biết rằng không phải là thơ của em, nhưng anh vẫn nghe lòng chùng thấp xuống cảm động. Anh thương Xạ Hương của anh vô cùng. Em và con phố nhỏ Phan bội Châu ngăn bằng ngón tay út. Em và mùa Sinh nhật... Sinh nhật anh, anh không nhớ, chỉ nhớ ngày em ra đời, chỉ nhớ là đã bắt đầu mùa hoa vàng ở nhà em. Và em buồn. Anh muốn vuốt ve đời bọn mình bằng bàn tay xanh mượt để em không có mùa lá xâu, vĩnh viễn không có mùa lá trở những đường gân. Anh muốn nhuộm đời nhau bằng hoa trắng, thông thả mơ phơi đời âm cúng của mặt trời mọc. Nhưng biết đâu rồi em mù bay mặt biệt giữa đời anh, chỉ có anh trở về. Bình an ngàn đời. Lặng lẽ, trong gió, trong cát.

(Xem tiếp trang 64)

NHƯ
SƯƠNG
NGỌT MỀM
■
ÁI BẮC

Một ngày đầy đủ của cô nhỏ đó là một ngày bắt đầu bằng buổi sáng áo choàng khăn len sách vở trên tay chạy băng băng qua một con dốc sương mù để nép vào tay người đứng đợi bên dưới.

Một ngày đầy đủ của Nhiên: buổi sáng với một bài học khó, buổi chiều với 4 giờ cho một môn học khác. Tuy nhiên cũng có nhiều lúc ngồi nhìn say mê nắng vàng tung hoa khắp cây xanh vườn nhà, vườn hoang hàng xóm, lắng nghe gió xôn xao rào rạt quanh nhà, nhìn dịu dàng những chùm hoa tím lay động trước cửa sổ và bờ rào bùm bùm xanh mướt rữ những cọng ngọn non trên vòm cổng tre.

Một ngày đầy đủ với Nhiên như nhiều ngày đầy đủ khác, có bạn bè thương yêu, gia đình ấm áp, hoa lá núi đồi cây cỏ sách nhạc tranh hoa (ôi gia tài phong phú !) hay chỉ có một mình trong phòng với đám bàn ghế vật dụng quen thuộc rất mực dầu yêu, ngồi nhâm nhâm đầu bút nghĩ vu vơ. Một ngày đầy đủ dường không có Nghiễm đứng đón cuối một ngõ trúc, dưới một dốc sương nào. Xa hơn là đoạn đường nổi hai tính lỵ, anh đang cách xa Nhiên thêm bao nhiêu đồi núi, thung lũng, ái đèo. Chỉ có anh trong nỗi nhớ, nơi tâm ảnh thật nhỏ màu xám như áo trấn thủ một góc khung ảnh gỗ thông...

Trí óc của Nhiên thường hay làm một cuộc phiêu du dài sau một ý nghĩ bất chợt nào đó. Những ý tưởng tiếp nhau chạy dài như quốc lộ loang loáng xa tít tắp phía dưới nhà thường văng lên những tiếng động

của xe cộ luân phiên. Những buổi sáng nắng đẹp tiếng còi xe rộn rã vang lên khiến Nhiên muốn chạy bay ra khỏi nhà nhảy lên một chuyến xe nào đó có đông đủ bạn bè, có địa điểm để đến : một làng quê, một đồi cỏ hay cứ trôi dạt không ngừng trên đường cũng được. Thường là ngồi loay hoay một hồi rồi thề nào Nhiên cũng bật cười vì một mẩu chuyện, một chi tiết vui của một đoạn ký ức nào đó. Nhiều khi mỉm cười một cách vô thức. Điều ấy với Nhiên rất thường. Có lần cười dòn một mình trong phòng khiến Ba phải ngạc nhiên chạy vào. Có khi bật cười trong lúc giúp Mẹ làm bếp khiến Mẹ không biết chuyện gì cũng đâm ra tức cười theo. Và đi ngoài đường thì rất nhiều lần phải vờ đưa khăn lên miệng hoặc cắn một chùm tóc để dấu nụ cười. Thấy bạn bè Nhiên hay đùa hay cười, một ông bạn của Nhiên đã nói : Vì các cô đang ở vào cái tuổi cười được dễ dàng — Thề còn ở tuổi ông thì không cười được sao ? — Có nhưng mà nhất định không nhiều những nụ cười trong sáng và tự nhiên như vậy — Và còn điều này nữa, ông bạn tiếp, nước mắt cũng ứa ra thật dễ, với các cô, tuy nhiên đó cũng lại là một hạnh phúc. Và một lần nghe Nhiên bảo : «thật lạ lòng khi có người cứ than cuộc đời buồn chán, vô vị trong khi có quá nhiều thứ để thưởng ngoạn kia mà », ông bạn đã hỏi :

— Thề khi bị nhốt vào một phòng trống không và kín cửa thì sao ?

Nhiên đáp không nghĩ lâu: Tự hát cho mình nghe.

— Lỡ bị cầm hát ?

— Sông bằng thề giới tưởng tượng hoặc nhớ lại những kỷ niệm, thề nào cũng sung sướng.

— Có những người rất sợ việc nhớ lại, bởi chỉ có những kỷ niệm chưa xót.

— Vậy à, Nhiên thì chưa có kỷ niệm nào như thề.

— Thì cô hạnh phúc quá rồi.

Thật vậy, chỉ có những lần mỉm cười, tâm hồn thanh thang và nếu có thêm, là những lần chợt cắn môi và lòng mềm đi, chao nghiêng trong nỗi xúc động.

Chiều nay nắng tắt sớm, gió nhiều và thoáng một chút se lạnh. Đang là tiết lập thu. Đèn nay thì Nhiên nhớ lắm rồi, mùa thu. Mây

hôm đầu không tránh khỏi sùng sốt vui mừng trước những dấu hiệu xao động của thời tiết giao mùa. Một buổi sáng đi chơi, thấy trời vẫn xanh nhưng bớt trong, nắng vẫn bừng sáng nhưng không gay gắt như mọi hôm mà có vẻ trong và êm hơn. Không khí dịu mát như đầm một chút sương mù nào rơi xuống đêm qua (có thể là lúc tự đứng có cơn gió lạ ào ạt qua vườn đêm mà Nhiên đã lắng nghe, hơi ngạc nhiên). Cả bọn cùng nhận ra những điều ấy rồi cùng ó lên thích thú khi một đứa nhớ la kêu lên hôm nay là đầu tháng 7 âm lịch. Rồi Nhiên lại quên đi cho đến buổi chiều ngồi ở hiên chợt thấy sao khu vườn hơi sẫm tối thay vì còn sáng như mọi ngày, giờ này. Cây lá không còn vẻ nóng khô mà tươi ướt như tắm qua một lớp sương nào quá nhẹ. Con ngõ vắng chợt nhuốm một chút hiu hắt, nhánh trúc nghiêng thả rơi vài lá khô và cuối năm, màu lá cây dường như ngả vàng... Nhiên ngồi ngạc nhiên với những điều «khác với mọi hôm» như thế rồi chợt nhớ đúng nguyên do. Đã sang thu. Khám phá ấy làm bàng hoàng tâm trí và đẩy lên một nỗi hân hoan trước đổi thay kỳ diệu của đất trời. Mỗi một cuối mùa, lắng nghe nhịp thay đổi thật êm của từng cơn gió, theo dõi sự đổi màu thật thâm lặng của nắng, để ý từng biến chuyển rất nhẹ của đất trời, Nhiên nhận ra tình nhỏ này không chỉ có hai mùa như lời người lớn khám phá ấy vẫn còn làm Nhiên ngây ngất và do một thúc đẩy mơ hồ, Nhiên lững thững ra ngõ, đi trong không gian lâng lâng êm ái. Ở một khoảng rào nổi bật những đóa trắng của một thứ hoa dại có hương rất nồng, bằng như dạ lý và ngọc lan góp lại, như lài và hương hoa bưởi trộn chung. Nhiên bẻ một nhánh có hoa nở chen giữa nhiều nụ thuần rồi qua khu vườn cỏ cạnh nhà. Cô êm như có đầm một chút sương, ngồi xuống với một trời sao trên đầu, gió làm loảng những câu hát chấp nối theo trí nhớ.

Như chiều qua, Nhiên ra ngồi bên khóm cây hoa tím, ngồi im cho đến lúc nắng tắt, gió lay tóc lạnh lạnh, và áo nhung lam của trời cài thêm một viên ngọc sáng rực là vì sao thứ nhất. Hồn ngập tràn một thứ hạnh phúc êm ngọt và tột nhậ kỷ khởi đầu bằng câu «một ngày đáng yêu...»

ÁI BẮC

cái bẹ sườn bí xì

NGHY

Đề khóa lớp nổi buồn cô độc của Adong, thượng đề đã lấy một cái bẹ sườn của Adong đề tạo ra Eva. Từ đó Adong có bạn và không còn buồn nữa. Như vậy người nữ chính là cái bẹ sườn của người nam. Sau này các cô cậu nếu tìm được đúng cái bẹ sườn của mình thì cuộc sống sẽ hạnh phúc...

Câu chuyện chỉ có thế, vậy mà mọi người có vẻ say mê lắm. Trên bục gỗ, thấy mỉm cười nhìn lũ học trò kháo nhau:

— Ê mi, đã tìm ra chủ cái bẹ sườn của mi chưa?

— !!!

— Nhỏ ơi, phe bên kia đang hỏi thăm có ai thấy cái bẹ sườn thất lạc của họ không kia!

— !!!

— Còn cái bẹ sườn này sao bí xì vậy, bộ bị lạc hồ?

Và chuông reo, kết thúc giờ tâm lý. Mọi sinh hoạt vẫn bình thường. Nữ sinh trường tư được tiếng chăm ăn ngủ kỹ, nhao nhao gọi đi điếm tâm cho đến quá giờ mới trở lại. Bọn nam sinh thì kể cả xuống các hàng thuốc lá ở cổng trường, cũng đợi muộn giờ mới lên. Còn nàng, nàng vẫn ngồi đấy, nàng là cái bẹ sườn bí xì của hai giờ đầu hôm nay. Nàng đắm đắm nhìn vào khoảng không trước mặt. Từ ngày đổi về đây cuộc sống như bị tù túng. Trường không có sân, không có hàng cây rũ lá như trường cũ. Nàng không còn được thơ thần

quanh sân để bắt chợt bắt gặp ánh mắt của chàng trên lan can nhìn xuống. Đã chín tháng xa nhau, đúng hơn là giận nhau. Không ai làm lành trước, vì nỗi giận dường như mỗi người chỉ mơ hồ trong lòng vậy thôi. Một tác giả có viết : *Vi dụ bạn yêu một cô gái tính ngang như cua*, nàng bảo tôi không yêu ai cả thì bạn sẽ đối xử ra sao ? Trong truyện tác giả đã yêu say đắm nhân vật nữ ấy. Nhưng chàng thì khác, chàng giận lắm, bởi lẽ không những nàng nói không yêu ai cả mà nàng còn trả lời thẳng cho chàng biết là :

— Không yêu anh !

Đầu năm học đệ nhất, hai người đã quyết định học xa nhau, không chung trường để khỏi phải chung lớp. Nhưng trường chàng cũng chẳng xa trường nàng mấy, cách nhau có hai ngã quẹo của một con đường ngắn. Vậy mà xa lắm, tưởng như hàng bao cây số. Một thi sĩ Nhật đã viết : *Chúng ta đối diện nhau. Hằng ngày suốt ngày lâu. Suốt ngày nhưng không gặp. Không bao giờ gặp nhau. Vẫn gặp nhau mà không nở nổi nụ cười.* Nàng thờ ơ hay thái độ đàng cay của chàng làm nàng phải cúi mặt ? Chàng không hiểu được nàng, không bao giờ hiểu được quá tim khác thường đầy ứ những rắc rối. Trông nàng có vẻ tội nghiệp trong vóc dáng mảnh khảnh và hơi ốm, rất hay cười dù mang cái tên rất buồn : Lệ. Đoàn nhật Lệ. Và chàng yêu người con gái ấy, rất tự nhiên, rất bình thường. Nhưng với nàng thì không tự nhiên chút nào hết. Cái gì mà đang là bạn học rồi bỗng thành người yêu quá chóng. Và dường như trước đó chàng đã để ý đến Quỳnh, bạn nàng. Không, nàng không chịu thề, nàng không yêu ai cả, nàng không yêu chàng ! Chàng ngạc nhiên đến thẳng thốt. Những lần đi bên nhau nàng có vẻ thương chàng lắm kìa mà. Hãy nghe nàng giải thích : *Có thương mà không có yêu là ái tình vô thi. Có yêu mà không có thương là ái tình thiếu thành thật.* Cùng lắm thì chàng có yêu nàng cũng chỉ là thứ ái tình thiếu thành thật. Hết nói nói. Thôi thì thôi, chàng về tìm quên bằng những cuộc đi chơi bỏ học. Chàng hủy hoại chiếc áo học trò thật ngoan thật hiền của ngày tháng cũ. Chàng chơi nức tiếng để hơn nàng. Bởi chàng nghĩ nàng biết nhiều lắm : giỏi khiêu vũ, giỏi đi bơi... Chàng còn quá trẻ con mà nàng thì cũng chẳng khác gì hơn. Thật ra nàng chẳng

biết gì ngoài lớp vỏ đùa nghịch ồn ào, chỉ có lớp vỏ ấy mới che chở được nàng khỏi bị bạn bè chê nhạo : Ngây thơ cụ !

Đời sống trôi hoài không nghỉ ngơi. Đời sống kéo dài cỗi trăn ai. Con tìm con tìm gieo ngàn nòi. Anh yêu anh yêu cũng nhiều rồi. Chẳng biết chàng có vẫn còn yêu người con gái thuở ấy không ? Riêng nàng thì vẫn hay đùa nghịch nhưng mắt nàng tỏ cáo nỗi buồn đắm thắm. Quả tôi yêu chàng ! Nàng đã gục đầu và khóc...

Hồi tiếc làm người ta chán nản, vì thề mà nàng thấy sách vở khó khăn quá. Những công thức đành đóng khung kỹ lưỡng để xếp vào học tủ. Những sinh ngữ dồn hết vào quyển tự điển rất to, không thêm nhớ. Những lịch sử xin trả về thời Quang Trung, Trưng, Triệu. Những triết học xin gửi cả cho Sartre, cho Kant. Nàng mỉm cười quay quắt khi nhớ đến hai câu thơ dễ thương của một tác giả : *Năm nay em sẽ rớt. Vì mãi chuyện yêu đương.*

Tháng ba, 19 tuổi. Cái tuổi vừa đủ để ra đi, anh Bảo nàng nói vậy. Chẳng là anh nàng muốn đánh tiếng hộ ông bạn. Mãi rồi nàng đến phải quyết định : ra đi ! Nhưng không phải ra đi theo ý ông anh mà nàng ra đi để làm một cuộc giang hồ hơi lớn, xa Saigon một khoảng cách 300 cây số với lý do : Anh Bảo muốn thề ! Nàng ở Đà Lạt một tuần lễ. Ngày về không báo trước mà cũng có người biết, anh nàng cùng ông bạn đến đón. Một ngày đường trên xe làm đầu óc nàng mệt mỏi. Nàng chỉ nghe thoang thoang tiếng hai người bên tai, một của anh Bảo và một của Trương, bạn anh nàng :

— Anh biết giỏi lắm là em đi được bảy ngày thôi nên tại anh lựa đúng hôm nay là trúng ! (sau này nàng mới biết Bảo ngày nào cũng cùng Trương đi đón nàng.)

— Anh hy vọng đã không làm gì phiền lòng Lệ để Lệ phải đi như thề.

— !!...

Hai người còn nói nữa nhưng nàng không nghe rõ. Nàng mệt. Nàng thêm một giấc ngủ say, ngủ để quên hết những gì đã ám ảnh nàng trong suốt cuộc đi và nàng muốn khi tỉnh dậy sẽ thấy : *Trần gian là một hội hoa đăng.* Buổi chiều đặt chân xuống đất Đà Lạt, nàng tự nhủ phải bỏ qua cái quá khứ vội vã đó. Và nàng riu rít như con chim non

buổi sớm bên Nguyên, người anh họ. Nàng đã sống như thế trong hai ngày. Nguyên dẫn nàng đi thăm Cam Ly vào ngày thứ ba. Cam Ly mùa nước cạn cũng thú vị đó... chứ ! tiếng chửi chưa được buông gọn nàng đã chau mày đứng lặng. Trên phiến đá cạnh nhà tọa đình, mẫu tự thật to, đỏ chói, đập vào mắt nàng như một nhắc nhở khiến xui. Bất giác nàng đưa tay bịt mắt, khẽ kêu : Ta không đâu nổi ta nữa ! Nguyên hốt hoảng lay nàng :

— Sao vậy Lệ, chuyện gì xảy đến cho Lệ ?

Trong một thoáng so vai như khiêu khích, nàng trả lời Nguyên bằng giọng bình thường :

— Chẳng có gì hết anh ạ. Em thử đóng kịch một chút vậy mà. Ngày trước em chẳng kể anh nghe em xin vào N.G.Â.N là gì.

Nguyên thở ra :

— Có thể chứ. Nhưng nhớ lần sau đừng thử bắt từ vậy nữa nha. Làm anh muốn đứng tim !

Đề trần an anh, nàng cười, cái cười tươi nhất trong những ngày ở Đà Lạt. Và ba ngày tiếp nối trôi qua, nàng sống bình thản bằng tất cả nghị lực của mình. Trong nhật ký nàng đã ghi rất mâu thuẫn : Ư thì mình đã yêu nhưng mà mình vẫn cứ không yêu ! Bây giờ thì nàng đã trở lại Saigon, cái thành phố quen thuộc, vẫn ồn ào, vẫn phiến toái. Đôi khi nàng nghĩ không nên chung thủy, điên khùng như thế. Thà làm một cái bẹ sườn lêu bêu hơn là làm một cái bẹ sườn bí xì. Vì bí xì tức là đã biết yêu, mà biết yêu là biết chờ đợi và sự chờ đợi nào cũng đem lại lo âu, nhất là sự chờ đợi quá đặc biệt này. Nếu chàng đã có người mới thì sao nhỉ, sự chờ đợi chẳng hóa ra khôi hài lắm sao ? Chủ nhật, trước ngày Trương đòi đi Nha Trang, nàng đã nói chuyện thật nhiều, nhiều nhất từ ngày quen Trương. Nàng nhớ câu nói cuối được thốt ra rất tình cờ :

— Trước mặt bạn bè, Lệ hiện là một cái bẹ sườn bí xì. Tùy mỗi người hiểu. Bí xì có thể vì còn lạc lõng, hoặc còn đi tìm hay cũng có thể là đang...yêu !

Nàng chợt nhớ đến lời nhận xét của nhà văn Stendhal : Tôi biết một người bắt đầu yêu khi người ấy buồn. Nàng đã chẳng đang buồn đó ư

Và Trương đi, không một bức thư liên lạc với nàng, với một phần đời dĩ vãng âm đậm đối với Trương. Thứ hai, vừa ló đầu vào lớp bạn con Trâm đã reo :

— Cái bẹ sườn bí xì kia rồi. Trông cô nàng chẳng thêm được tí da nào cả !

Giờ siêu hình thật khô khan, cơ hồ nàng chẳng nghe thấy gì. Đến cuối giờ con Trâm mới đẩy khẽ cho nàng bức thư tay :

«*Ê nhỏ, nhỏ đi được hai ngày, chàng ta có đèn báo với tớ là phải đi xa (không nói đi đâu) chàng gửi lời thăm nhỏ. Tớ có hỏi chuyện kia, chàng cười ngáp ngừng một chút rồi mới trả lời rằng chàng vẫn còn là của riêng chàng.*

Ký tên : TRÂM»

Đọc xong thư kịp lúc chuông reo. Nàng như bừng tỉnh sau giấc ngủ mệt mỏi. Một niềm vui thật nhẹ ngự trị trên môi nàng. Nàng cảm thấy vui thật sự khi chọn cho mình làm một cái bẹ sườn bí xì !

NGHY

MUÔN TRÙNG MUÔN TRÙNG

*em về qua phương đó
sương chiều lạnh đôi vai
áo thơ gầy đáng nhớ
chân sâu thương nhớ ai ?*

*em về qua phương đó
trời buồn đám mây bay
thương ta đời phở chợ
vẫn còn trắng hai tay*

*đường xa mờ bụi gió
nghe lên buồn trong lòng
bóng xưa buồn nức nở
em còn nhớ tôi không ?*

*xa nhau buồn muốn khóc
mắt ứa đưng trông theo
áo em mờ cuối dốc
nghe vai sầu hắt hiu*

NĂM CHỮ TRẦN VĂN NGHĨA

TRẦN THỊ ĐÔNG KIỀU

cô bé và bông hồng

Con gái chúa là rắc rối, mỗi tí mỗi giận, không vừa ý việc gì là nổi sùng, chả biết khi giận có được cái gì không hay chỉ được hai cái bánh bao chiều. Cái nào đẹp lại chả được, cái nào chả là của mình, lại còn bảo người ta không giữ vững lập trường. (Không biết học được câu này ở đâu, làm tàng dử). Điều này xúi chị Quyên giận anh Tuấn chơi, ai biểu em ảnh giận mình làm chi, nhưng mà cũng tội anh ấy, bao lần anh ấy với chị Quyên năn nỉ hộ mình, anh ấy còn dọa nhỏ Tú nếu còn giận mình thì anh ấy sẽ không dạy toán cho bị «ôc rô» chơi, làm sao nhỏ Tú hết giận mình bây giờ nhỉ?

Sơn ngồi xuống bậc thềm nhà, để tay lên đầu gối và để cái cằm vào lòng bàn tay, không biết tính sao đây, nhớ lại chuyện vừa qua Sơn thấy mình đâu có lỗi.

Đang ngồi trong nhà, con nhỏ Tú qua, đem theo 2 tấm hình để khoe:

- Sơn ơi Sơn có nhà không?
- Có, ai đó, Tú hờ, vào đây.
- Sơn này, Tú mới chụp hai tấm hình Sơn xem có được không.
- Cha, Tú diện dử, Tú chụp ở đâu vậy?

— Chụp ở nhà nhỏ bạn hôm sinh nhật đó, Sơn thấy tấm nào đẹp?

— Cả hai tấm đều đẹp.

— Nhưng mà tấm nào đẹp nhất?

— Sơn thấy tấm này đẹp hơn nè.

— Xời, ai cũng nói tấm này đẹp hơn, tấm này, có cắm cái hoa hồng để lên miệng, còn tấm này đứng buông tay như chào cờ vậy mà đẹp.

— Nhưng mà tấm cắm hoa hồng, mặt Tú nhăn nhăn lại, chắc tại đèn chói hờ Tú?

— Đèn được gì, mặt vậy mà nhăn, người ta cười mà bảo nhăn, Sơn chả biết cái gì cả.

Sơn nhìn Tú, thấy cô bé bắt đầu nổi cáu, nên Sơn dịu giọng:

— Ừ, Sơn thấy tấm này cũng đẹp nữa, cái hoa hồng Tú cắm chắc là đỏ lắm nhỉ.

— Xem hình người ta, không khen người ta lại đi khen hoa hồng.

Biết mình lỡ lời, Sơn lại kiếm cách khen khác:

— Hoa đẹp mà Tú cũng đẹp nữa, cái hình hoa hồng trông tươi hơn hình kia, Tú nhỉ.

— Sơn ba xạo, hồi nãy khen hình kia đẹp giờ lại làm bộ khen hình này, Sơn chẳng có lập trường vững gì cả, thôi trả hình Tú đây, Tú về.

— Ơ, ở chơi với Sơn một lát đi.

— Không thêm chơi với người không giữ vững lập trường.

Thế có tức không chứ, nói xong Tú chạy vụt về nhà. Sơn vừa tức vừa buồn, lững thững ra cửa, ngồi xuống bậc thềm. Sao bị thứ con gái đánh đá đến thế nhỉ, chỉ có hai tấm, không tấm này thì tấm kia cái nào cũng là của mình cả. Đang tức trong bụng, Sơn thoáng thấy bóng Tú vào sân, Sơn vừa mừng vừa ngạc nhiên, nhưng vờ cúi đầu xuống.

— Sơn đang làm cái gì đó?

Lúc nào cũng có cái giọng ngọt như đường lúc nào cũng dễ nổi giận, con người gì mà...

— Sơn nhìn cái gì ở dưới đất vậy, cho Tú nhìn với.

Thấy im lặng như thế đã đủ, Sơn nhìn Tú:

— Tú qua đây có việc gì không, anh Tuấn nhờ đưa cho chị Quyên cái gì hở, chị Quyên không có nhà, tôi qua đi.

— Thôi mờ, giận như vậy đủ rồi mờ, con trai mà giận con gái, không biết mắc cỡ sao.

— Tú giận Sơn chứ Sơn đâu giận ai.

— Thôi, bây giờ cho xin lỗi nha, anh Tuấn cũng nói tâm hình chào cờ đẹp hơn tâm hình hoa hồng

— Sơn thấy tâm hình chào cờ dễ thương, trông Tú hiền, còn tâm hoa hồng...

— Trông dữ hử ?

— Không phải, tại cái hoa hồng che mất cái miệng nên không đẹp hơn tâm kia, chứ theo Sơn tâm chào cờ cũng đẹp cả.

— Thề bây giờ Sơn chọn cái nào, cái chào cờ nha.

— Sơn thấy cái nào cũng đẹp cả.

— Sơn chỉ chọn một cái thôi, Tú cho Sơn tấm chào cờ nè.

Và Sơn nghĩ con gái lúc nào cũng dễ thương...

TRẦN THỊ ĐÔNG KIỀU

TÌNH YÊU VÀ PASCAL

KIỀU NỮ
chép

• Cũng như tất cả các tôn giáo, tôn giáo Tình Yêu có nhiều người theo đạo hơn là những người chỉ biết không thôi.

C. B. BARNEY

• Nguyên nhân chính của ái tình là một cái gì mà suốt đời tôi không bao giờ hiểu được. Những hậu quả của nó thì không bao giờ tưởng tượng nổi. Cái bao la mà tôi không hiểu được không có là bao nhưng nó làm chuyển động toàn thế giới. Nếu cái mũi của nữ hoàng Cleopatre ngắn hơn tí nữa thì tôi tin là cục diện thế giới đã thay đổi.

PASCAL

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Chu Chi Nhượng ngừng lại giây lát rồi buông một tiếng *hét* nào nê. Các hội thảo viên, suốt thời gian nghe bài thuyết trình, hoàn toàn im lặng. Không khí buổi hội thảo nghiêm trang ba chề. Cứ tọa nghe rõ tiếng con chim sâu tích tích trên cây mận, tiếng lá me rơi và, dĩ nhiên, cả tiếng sửa xe của Đoàn Dự. Chưa ai lên tiếng khen chê. Đoàn Dự nghĩ thầm: Thằng Elvis Đậu tài hoa quá. Cẩm kỳ thi họa nó lãnh đủ. Trong thiên hạ có bốn bố tài nghệ, một mình Elvis Đậu đã chiếm ba bố ba phần tư. Nó chưa riêng cho mình chút tài sửa xe gắn máy chăng? Đoàn Dự thở dài than thân trách phận. Làm thế nào để biệt sáng tác nhạc, viết văn, làm thơ, vẽ, hát, ngâm thơ và, nhất là, biểu diễn một kiểu thư tán gái bay bướm, văn chương như Elvis Đậu? Mình khó lòng yêu Chu Chi Nhượng. Mình tấm thương. Mình thua Elvis Đậu xa. Thốt nhiên, Chu Chi Nhượng quát tháo:

— Chúng mày ngủ à?

Tiếng quát của Chu Chi Nhượng khiến ý nghĩ giữa sân xi măng bốc hơi nóng của Đoàn Dự bị cắt đứt. Cậu hốt hoảng lo nhiệm vụ của cậu. Triệu Minh đáp lễ cô Chu Chi Nhượng:

— Kép này cù không cười nên chúng tao buồn ngủ.

Hoàng Dung nói:

— Nó có vẻ văn nghệ viễn mơ ghê nơi.

Hân Ly chắt vắn:

— Kép * sao lục * khá kỹ thơ tiền chiến. Ê, có vấp lỗi chính tả nào không?

Vương Ngọc Yên cô nương ngập dài :

— Từ ngót năm nay, môn phái Nghịch Nữ của chúng ta đã nhận được bốn trăm ba mươi bảy lá thư tình tất cả và thư nào thư ấy đều hiện chúng ta những trận cười nghiêng ngửa. Mỗi lá thư là một chìa khóa mở kho cười. Riêng thư của Elvis Đậu, chẳng những đã không cười nổi chúng ta mà còn không đáng hội thảo. Elvis Đậu khoe khoang nhí nhô. Nó tán gái bằng chiêu bài văn nghệ rẻ tiền. Vậy phải cây «sinh từ phũ» vào mạch máu Elvis Đậu, phải gây khờn đồn cho nó.

Ồi giời ơi, Vương Ngọc Yên cô nương bản lãnh sao mà rùng rợn ! Cô nương hưởng thụ võ nghệ chân truyền của Thiên Sơn Đồng Mộc chắc. Elvis Đậu, kể như đời mày tàn trong khúc nhạc chơi voi rồi. Hoàng Dung khen bạn :

— Hảo ý, hảo ý ! Thảo khê hoạch dụ con mồi vào bẫy di.

Vương Ngọc Yên cô nương búng ngón tay tanh tách :

— Hãy giả dờ thỏa mãn những gì Elvis Đậu mong muốn. Chu Chỉ Nhược lãnh nhiệm vụ thất băng-đô máu tím. Hoàng Dung lãnh nhiệm vụ viết thư phúc đáp. Nhớ hẹn kếp đèn đây, cho ngày giờ rõ ràng. Kếp đèn chúng mình tha hồ cười. Nếu nhờ đạo diễn Hoàng Anh Tuấn đặt máy quay phim chỗ kín đáo, thu hình và thu cả tiếng nói trực tiếp, nội khúc phim này đem chiếu, đạo diễn Hoàng Anh Tuấn cũng thu hàng trăm triệu bạc. Biết đâu, Elvis Đậu chả nổi danh tài tử xi nê, ăn đứt Tùng Lâm, Phi Thoàn.

Hân Ly vỗ tay :

— Diệu kê, diệu kê...

Đoàn Dự bỗng choáng váng mặt mày. Đôi mắt cậu biến thành trời sao, nhấp nháy. Trời sao in hình trên mặt biển. Vậy là Đoàn Dự có bốn con mắt toàn sao quá tạ. Cậu bị sao làm hoa mắt, ngó bàn tay tưởng con ốc khó vận, bèn đưa kim kếp mạnh da thịt mình. Đoàn Dự kêu oái. Tiếng kêu hãi hùng khiến Nghịch Nữ giật mình. Chu Chỉ Nhược hỏi :

— Chỉ đó anh Đoàn Dự ?

Đoàn Dự khơi khơi đáp :

— Tìm ra bệnh của nó rồi ?

Chu Chỉ Nhược mỉm cười :

— Tường anh bị điện giật. Nó mắc bệnh gì ?

Đoàn Dự lúng túng. Cậu cần mồi, thu can đảm đóng vai ông

Phán Phiệu :

— Bu dзи... ư ?

Nghịch Nữ không hặc hỏi thêm. Đoàn Dự vội vàng lấp các bộ phận máy móc đã tháo tung. Xong xuôi, cậu ngồi kiêu nước lụt, bản thân nghĩ tới con mồi Elvis Đậu sẽ bị điện giật. Elvis Đậu, anh ngu thí mỗ, anh sắp vương bẫy. Anh sẽ kêu be be như con dê sa hồ. Anh sẽ gào gừ như con cạp mắc lưới. Anh sẽ ừng ằng như con chó đánh trống. Tôi đây nè, Đoàn Dự đây nè, tôi nhiều lợi điểm gấp mấy anh, tôi đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa mà tôi còn chưa đem nói yêu con lỏi Chu Chỉ Nhược. Anh là cái thớ gì ? Anh đáng kiếp. Nhưng tôi sẽ cứu anh thoát khỏi sự đùa bỡn giết người của bọn Nghịch Nữ.

— Liệu Elvis Đậu đủ gan mồm mồm đèn đây không ?

— Nó sẽ trồng cây si đây rồi phụ trước công nhà mày, Hoàng

Dung ạ !

— Tao muốn xem dung nhan mùa đông của kếp.

— Hy vọng kếp có khuôn mặt tài tử Ấn Độ Ganesh Sang.

— Cui chừng ái tình ngửa về ngược !

— Mày ám chỉ ai ?

— Xì, tao để phòng có đũa mê Elvis Đậu.

Đoàn Dự đã hoàn thành công tác. Cậu định đập máy thử. Chợt nghe câu «...có đũa mê Elvis», Đoàn Dự nồn nao bao tử. Đũa nào sẽ ngửa về ngược, sẽ mê Elvis Đậu ? Lậy giời đũa ấy chớ là Chu Chỉ Nhược. Elvis Đậu lại không đáng thương hại. Mà đáng ghét. Elvis Đậu tài hoa nở đầy trên mười đầu ngón tay, nó chinh phục Chu Chỉ Nhược dễ dàng. Đoàn Dự có cơ để thù oán Elvis Đậu rồi. Vì vậy, Elvis Đậu ạ, vì mày ông bị sửa xe, bị phơi nắng, bị kim cấn da thịt, bị nghe bọn bạn của em gái ông bàn tán về mày.

— Sức mấy tao mê cái thằng Elvis Đậu.

Chu Chỉ Nhược xác định thái độ. Đoàn Dự khoan khoái. Cậu đập máy. Đập. Đập. Đập. Cái đùng quần jean muốn bung ra. Máy cãm

nin. Máy phản kháng. Máy tranh đấu bắt bạo động. Đoàn Dự giận điên người. Lúc cần chứng tỏ tài năng sửa xe thì xe không chịu cộng tác mặt thiết. Xe mất dạy, vô giáo dục. Xe ủng hộ Elvis Đậu chẳng? Máy ghê, giữa cơn giận dữ của Đoàn Dự, buổi hội thảo về Elvis Đậu đã chấm dứt. Hiện giờ, màn soái tượng chậm nước mắt đường đang diễn ra. Đoàn Dự bắt e rằng, Elvis Đậu, máy có giới đứng ngắm các em nhai soái tượng xoàn xoạt mà vẫn bình tĩnh thối kèn, dù máy thối kèn đám ma? Đoàn Dự chả thèm nghe những chuyện tào lao của Nghịch Nữ. Cậu tập trung toàn bộ tư tưởng vào chiếc Honda.

Trời đã bớt nắng. Buổi hội thảo rời rã sang phần nốc nước đá lạnh ừng ực rồi phần bài vở ngày mai, phần thi lục cá nguyệt, phần chê thầy, khen thầy... Đoàn Dự lại đạp máy. Máy nổ. Đoàn Dự rú ga. Khói xăng tỏa ngập một vùng. Cậu tắt máy. Đạp nữa. Nổ. Tắt. Đạp. Nổ. Rồi, công tác đã hoàn tất. Đoàn Dự thu dọn đồ nghề bỏ vào cái hộp sắt. Cậu chê nhìn Nghịch Nữ, nói trông không:

— Xong.

Chu Chỉ Nhược liu lo:

— Đó, thầy chưa, anh ấy thợ sửa xe tài tử mà.

Vương Ngọc Yên ờn ờn:

— Anh Đoàn Dự mà quá!

Hoàng Dung khoe:

— Anh ấy sửa đèn, sửa quạt, sửa tivi, tủ lạnh, máy lạnh, máy giặt cũng khá ra phết.

Hân Ly nói:

— Vậy đỡ biết mấy. Có gì hư tao phải kêu anh ấy mĩ được.

Triệu Minh ngưng nguẩy:

— Bộ, tao hết phân nhờ, hả?

Đoàn Dự hết khát. Cậu đang uống nước dừa mát rượi. Cậu không thấy mặt trời đâu. Trời mầu xanh và đầy to vàng giăng mắc. Chu Chỉ Nhược bước tới gần. Cô nhìn Đoàn Dự. Cô nhìn cười. Cô khẽ nói:

— Cảm ơn anh đã sửa xe giúp em.

Đoàn Dự run run. Cậu ngỡ bị trúng gió. Cậu ngỡ trời đã vào

đông tuy Sài Gòn thiếu mùa đông. Cậu xách cái hộp đồ nghề, ngập ngừng giây lát. Rồi hỏi:

— Có thật cô mê mái tóc ngắn thín của thầy chùa không?

Chu Chỉ Nhược nhìn cười ở cấp bốn cấp năm. Cô đúng là môn đệ chân truyền của Thiên Sơn Đồng Mộc, của Mai Siêu Phong. Cô làm vẻ cảm động, gật đầu:

— Dạ, em mê cái đầu tài tử Yul Bryner!

Đoàn Dự quay mặt ngó bảy Nghịch Nữ. Họ cười rồ. Đoàn Dự tưởng họ cười câu chuyện nhỏ to giữa chàng và Chu Chỉ Nhược. Chàng đâu biết họ cười vì khuôn mặt dính đầu đen thui của chàng. Đoàn Dự hãnh diện lỉnh vào nhà. Cậu đã chiến thắng tình địch không chân dung là Elvis Đậu.

Chương hai

Có lẽ nên nói qua vài nét đan thanh về cậu trai tên Đoàn Dự. Năm nay, cậu mười chín tuổi, sinh viên Đại học Văn Khoa. Cũng hách lắm chứ bộ. Đoàn Dự là con trai đầu lòng trong một gia đình trấn xỉ hai anh em. Em gái cậu xấp xỉ tuổi cậu, hiện đang học lớp mười-hai ở một trường tư con gái, ngôi trường tự do đến nỗi học trò ngang nhiên đánh phần, kẻ lông mày và mặc mini-jupe. Ba má cậu thuộc giai cấp trung lưu. Hai người giao ước nếu sinh con trai đầu và con gái kế tiếp thì... kẻ hoạch hóa gia đình. Và ba má cậu đã kẻ hoạch hóa gia đình trước khi cuộc đời nảy ra những bộ tam ca, tứ ca, ngũ ca chuyên trình bảy nhạc Ovrál, Lyn-diol, Ménol của Mỹ quốc. Con trai đầu lòng thường dẫn độn, ngu ngơ và đoảng vị. Sinh con gái đầu lòng coi bộ dễ nhờ vả hơn. Người ta nói thế nhưng người ta cứ ham sinh con trai đầu lòng. Đoàn Dự, con trai đầu lòng quả là dẫn độn, ngu ngơ. Bao nhiêu khôn ngoan, ranh mãnh, láu cá, em gái cậu chiếm hết của cậu. Trời thương hại cậu, ban cho cậu vài cái tài vật vánh. Thí dụ sửa điện nóng, điện lạnh, máy giặt, máy khâu, tivi, radio, xe đạp, xe hơi. Vần vẩn...

(còn tiếp)

MAI PHƯƠNG ■ GIÓ NGỌC

Em nằm sấp. Đêm ngoài cửa vẫn bình thường nhưng trong em gợn lên những làn sóng buồn nho nhỏ, lăn tăn, xao động. Muốn khóc quá chừng. Em đầy mà. Không phải là Alissa muốn lách qua khung cửa chật chội. Không phải đá tím trên đỉnh chót bơ vơ, đá xanh nghìn đời rêu phủ dưới lòng nước âm ỉ bụi ngùi. Nào phải em muốn tỉnh bơ, muốn lạnh lẽo. Tại Di. Hạnh phúc Di theo đuổi đó, Di tưởng tuyệt đối hay sao. Em chỉ biết mình nhỏ nhút như con sáo, thấy luồng ánh sáng lạ thì cuống quýt sợ hãi, lảo đảo, quay quắt muốn lẩn vào vùng tối miên viễn mà bình an thân mến. Có phải, tại em hoảng hốt nên Di mới thích thú, phải chưa? Tại em là chim lồng không biết hót nên Di mới tìm cách đèn gần, Di nói. Em đã hơn một lần nghe. Không bao giờ, Di. Con chim lồng không đại khờ ngoan ngoãn. Con chim là em bằng lòng với lồng son cha mẹ mà. Bạn bè gọi em là đá cứng, đá xanh, đá hồng, đá tím... Em là con nhỏ kiêu căng mà trí óc đi trước tình cảm đi sau. Chúng nói M. chắc thường rung động bằng não hơn là bằng tim. Ừ được, ta ưng vậy đó. Nhưng một lần Viên Tú bói đưa cho em, hai bàn tay sập vào nhau đã tỏ cáo rõ ràng con người yêu ở bên trong mà em che dấu. Cả bọn cười lớn, cười to, làm bấy chim trên mái lớp học bay hết. Viên Tú nói em lạ lùng quá, không hiểu. Em

lại thích thú. Ở thì, thần linh mà cũng không hiểu nổi ta. Viên Tú mím môi. Ta không hiểu chữ thần linh thì đi guốc trong óc mi, mi đại diện cho thần linh mà. Viên Tú không nói nữa mà trờng mắt. Ghê, em bắt đầu thấy một tia sáng nơi con bé, em hết là bức tường trước mặt mọi người rồi. Và trước Di nữa,

Vậy đó, em hung hăng tự kiêu. Em thông minh nhìn thấy suốt khoảng đường. Đẹp lắm, nhưng lạ lắm, bởi rồi sao ày. Mà em đâu có cần. Em làm ngơ đi. Dù muốn dù không em cũng đã là Alissa. Nhưng Alissa, một hôm tan học đã nắm chặt tay Viên Tú: HẠNH PHÚC, BỀN VỮNG, TUYỆT ĐỐI, VĨNH CỬU ta yêu những thứ đó mà biết chẳng. Con gái sông Hương cau hết đôi lông mày ngó con bé chăm chăm. Mi điên rồi. Mi không phải, không còn là Alissa.

Di chạy xe ngang nhà. Đang ngồi ngoài vườn coi con nhện giăng tơ, nghe tiếng xe không em cũng biết Di, từ đằng xa. Em chạy thật nhanh vô nhà, đóng cửa lại. Cánh cửa run rẩy dễ sợ, chưa từng thấy. Em tựa lưng vô đó. Tiếng xe của người ta, ủa, của Di, rung cánh cửa Danh xưng phong phú ý nghĩa đó em không dám dùng mô Di. Không thích. Nhưng sao lạ ngược em nhối lên một lần đầu, hoảng hốt, sợ hãi, em bịt tai, nhắm mắt. Nước mắt ứa ra ướt mi, cay sè. Chao ơi, em là người chỉ mà đôi, mà khó khăn, gay go quá rứa. Di thì cời mở vui vẻ quá. Em là hạt sỏi nhỏ nhoi, nhà em là thỉnh lặng, tim em là vô óc, tay em là nắm chặt, môi em là úa tàn, em đi bằng những dấu in trên cát... muốn khóc quá chừng Di ạ.

Nhiều khi chiều đã gần tà, đi với Phiên Phước vào Đại Nội, ngồi lê lét giữa đường, nghe mặt trời thu nắng về xào xạc, hai đứa vạch ngón tay vẽ lằng nhằng. Bóng xanh thờn hơi dài trên mái xanh rêu mốc, tường chừng tiếng ma gọi. Rợn cả người, Di. Gọi một tiếng nghe cung điện sân rồng ời lại cả chục tiếng. Em với Phiên than chán quá, thì xong chẳng biết làm gì, chẳng biết mình thích cái chi đây, sao coi thường hết mọi thứ. Phải rồi Di ạ, em đã coi thường anh lẫn cả tình cảm Di cho em. Và em thấy đời rộng tuếch, nên không có bài vở. Em lười biếng học lắm nhưng thích đèn trường quá đi thôi. Chữ thì xong rồi mà, công trường khóa chặt cứng. Mỗi lần ngang qua sao thêm vào sân đứng ngắm bóng cây sấu đông, cây long não. Hòm rút

xong học bạ sao em ưà khóc quá, cho nước mắt làm ướt cổ trường. Thôi từ nay em là học sinh bị đuổi khỏi trường vì đã hoàn tất học vắn. Em đi với chị Tý Quê, nói và cười mà sao chị ấy nói nghe được những giọt nước mắt lẫn trong trí não», thay vì trong tim em. Nếu Tý Quê không về Phai Phô, cái thành phố chuột của chị ấy, thì chắc em sẽ kể chuyện Di. Chị sẽ liếc vào con mắt tròn, mím chặt môi mà cười, rồi nói «mauvaise foi» - Không phải em không bằng lòng, em không thích thật mà. Phiền Phước thì nói ai bảo học chỉ cho nhiều, để rồi chả biết muốn cái chi chi. Phiền, em chỉ muốn sự an bình thôi mà. Phiền nói M. phức tạp và đáng ghét. Em nhắm mắt một thoáng, sợ hãi. Lửa đốt môi, má, mắt em, làm đầu đầu em cũng thấy bức, nước mắt chỉ chực trào.

Bây giờ, em nằm sấp, nghe Sĩ Phú hát «em ơi ngồi xuống đây, nghe anh hỏi nhỏ câu này, em có biết chúng mình yêu nhau từ tháng mấy...» Di, ta chưa chi cả, nhưng ta biết nhau từ tháng ba năm ngoái. Khiếp quá, sao em lại nhớ được như vậy, em không thích đâu. Em nhỏ nhoi nhưng em kiêu lắm mà cũng như khi em có nhận xét đội mắt Di sáng lắm thì em nghĩ ngay là mắt mình sáng hơn, Di học giỏi nhưng em học giỏi hơn. Di có giận em cũng không sợ, vì em có cần Di đâu. Tý Quê bảo như vậy thì em con nít lắm, con gái sao lại ưà vượt con trai, nhất là con trai đó lại là Di. Em nhắm mắt, không bằng lòng với lời ám dụ của chị. Tý Quê bảo em thật là dữ.

Vậy thì em là ai đây, hả Di? Em buồn, em vui, em dữ, em hiền, em khi trót khi lì, hả Di. Có khi em tưởng em là Ngọc Nữ bị đày, Di là ngôi sao Khuê Mộc Lan lặn lội tìm theo. Nhưng Ngọc Nữ không nhỏ chi mùi trầm hương cũ, sông khép kín, cho tròn một kiếp đày ải nhẹ nhàng dễ chịu. Di thì nhớ hoài lời thề nên đòi hỏi em cái chi đâu. Em không muốn mở cánh cửa, vì sợ lắm Di ơi, nếu một ngày kia phải khép lại...

MAI PHƯƠNG

BẠN ĐỌC HÃY GỬI BÀI VỀ
ĐÓNG GÓP CHO SỔ

HẠ OI

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

SAU BAO NHIÊU THÁNG NÀM LÀM ẶN VẶT VẢ, BỜN TIỆM VẮN VUI VỀ THỰC HIỆN MỌI NGHIỆP VỤ TỪ BẮC CỰC TỚI NAM CỰC, BUỒN BẮN TỪ CỘNG RÁC CHO ĐỀN GHỀ NHÀ VUA. BỜN TIỆM VẮN GIỮ VỮNG LẬP TRƯỜNG KHÔNG TRANH NGHỀ BUỒN PHÂN CỦA AI. NƠI ĐÂY CŨNG KHÔNG NHẬN ĐỔI VỀ SỔ TRÚNG. KÍNH CẢO

tuổi trẻ tài cao

Trong bản phúc trình y học năm 1888, một nữ bệnh nhân 15 tuổi liên tục ngáp trong thời gian là năm tuần lễ.

MAU XANH TRÚNG DƯƠNG

trái đất là trái đất của ta

Chúng ta đang sống trên một trái cầu : đường kính độ 12.800km, đường vòng lớn nhất (xích đạo) độ 40.076,6km, có hai cực (Nam và

Bắc cực) làm thành trục xiên 23 độ rưỡi theo chiều hướng nhất định. Trái cầu này xoay quanh trục 24 giờ giấp một vòng (một ngày đêm) và chạy quanh mặt trời với tốc độ 67.000 dặm một giờ, cứ mỗi 305 ngày cộng thêm với 1/4 ngày thì được một vòng.

PIANO

nét chiêm tinh

— Khuôn mặt tròn : tính tình vui vẻ, cởi mở, thích hoạt động

và nói nhiều. Hơi ích kỷ. *Khuôn mặt dài*: Tính trầm lặng, thích trẻ con và hay bốc đồng. Ít nói chuyện, hơi khó tính. Chơi tốt với bạn. Hơi têu. *Khuôn mặt trái soan*: Người ham hoạt động, lo cho mình và cho người. Lãng mạn, vui vẻ.

THU HƯƠNG

lý do

Quan tòa: Tại sao anh bị bắt?
Bị can: Dạ, tại con chạy chậm quá.

đồng nghiệp

Một thầu khoán phải hoãn lại công việc xây cất của mình chỉ vì có một con chim đen làm tổ nơi thừa đất ông đang dựng nhà. Được hỏi tại sao, ông đáp:

— Không phải yêu mến gì chim muông, mà đó là vì tình đồng nghiệp. Nên đợi cho chúng sinh nở và bầy con lớn khôn đã.

PHAN MY MY

sự thật mất lòng

Hầu tước d'Aligre đã trả lời người bạn đến hỏi ông một món tiền to:

— Nếu tôi cho anh mượn số tiền đó anh sẽ không trả lại tôi. Chúng mình sẽ giận nhau, tôi sẽ mất tiền và bạn. Nhưng tôi chỉ muốn mất có một thôi. Dĩ nhiên

không phải là tiền. Vậy thì, nói thật sợ bạn mất lòng, cửa nhà tôi cách lưng bạn có hai bước, xin bạn hãy... ô-rơ-lui.

EM EM

trường chạy

C.P.NB. Ngày 3-5-74 — Bày đặt theo một, trước cửa Chạp Phở lão Kiên Vàng đã treo một tấm bảng như sau: Muốn ăn phở ngon thì hãy trường chạy vào đây. Ba anh sinh viên Mỹ nghe đồn khoái quá, tưởng bỏ được mùa, bèn trường chạy vô. Kết quả: Mỗi anh được chủ tiệm tặng cho một trái ớt.

TỔ HỢP KIẾN

thầy trò

Vị giáo sư nổi tiếng của một trường đại học viết trên bảng đen sau giờ dạy: Thấy yêu mến của các anh vừa được nhận làm y sĩ riêng cho Nữ Hoàng.

Khi trở lại lớp vị giáo sư đã thấy một hàng chữ viết tiếp ở dưới: «God saves the Queen» (Xin Thượng Đế phò hộ cho Nữ Hoàng)
STANN

đã khừ trùng

Trong bàn nhậu, ông nọ đã hơi sưa, đánh rớt miếng đồ nhậu xuống đất bèn lượm lên quay tròn vài vòng rồi bỏ vào miệng tỉnh bơ.

Ông bạn cùng bàn lên tiếng:

— Miếng thịt dơ thế mà ăn, không sợ vi trùng à, thật gớm.

— Anh quả là ngờ ngẩn, không thấy tôi đã quay cho bọn vi trùng chóng mặt buồng miếng thịt roi hết xuống đất rồi à.

KIẾN CẬN

nội trợ

Khoa nội trợ là đức tính chủ yếu của người đàn bà: đức tính mà ta phải tìm kiếm trước mọi đức tính khác, cũng như của dự tợ duy nhất để cứu vãn gia đình chúng ta.

MONTAIGNE

mùa thi sắp tới

— Ngủ nhiều mà vẫn ngủ gật là triệu chứng của sự suy nhược tổng quát. Mau mau tìm Actiphos Amthetamine hay Dynacytone trong khi chờ đợi bác sĩ khám và cho đơn.

— Thông thường nếu cứ tôi đến mỗi đôi hôn sách vô thì nên tìm chậu nước lạnh mà... hôn, mới hy vọng bằng vàng đoái thương.

KIẾN NỮ

thế chiến thứ tư và thư âm

Một ký giả hỏi nhà bác học Einstein, cha đẻ của thuyết tương đối, rằng ông nghĩ sao về việc có

thế xảy ra chiến tranh nguyên tử. Einstein đáp:

— Tôi không biết khi giới nào người ta sẽ dùng trong thế giới thứ ba, nhưng tôi biết rằng trong thế giới chiến tranh thứ tư người ta sẽ tấn công nhau bằng... nã cao su. Trăm năm sau có kẻ hỏi Kiên Vàng một câu tương tự, hẳn thêm vào câu trả lời của Einstein tiền sinh: Và thế giới chiến tranh thứ năm nhân loại sẽ tấn công bằng cách... cắn nhau.

NHỊ LANG

muốn đậu

Trong một phòng thi tuyển khi tất cả các thí sinh cúi đầu làm bài thì một thí sinh mặt mũi đỏ kè quay sang nằm cổ thẳng bên cạnh. Giám khảo quát:

— Em kia, làm gì mà hùng hổ vậy.

điện tín

Người gửi: KIẾN VÀNG

Người nhận: Ô. TẠ NGHI LÊ

Nội dung: Ông mau khiêng máy Cliché đã mượn tới tòa soạn, kéo tôi phải kéo Tổ Hợp tôi đi thi... đau lắm đây.

— Thầy đừng cần, con phải quật ngã ít nhất mười đứa bạn thì mới đậu, ba con đã dặn kỹ như thế khi con bước vào phòng thi.

ĐH NGỌC HIỆP

suy diễn

Một anh lính mới tò te làm mất khẩu súng, vị chỉ huy gọi anh lại trừng phạt:

— Tôi sẽ trừ lương anh đủ một năm để bồi thường thiệt hại do anh gây ra.

Anh lính lâm bầm:

— Hèn chi mỗi khi máy bay rớt các phi công cứ phải chết theo.

KIÊN CẬN

chuyện nhà thương

Một bệnh nhân khi mới rời bàn mổ, được anh bệnh nhân giường bên cạnh chuyện trò làm quen:

— Các bác sĩ ở đây giỏi thì giỏi thật nhưng phải một tật tai hại là hay đang trí. Tôi đã biết trong nhiều trường hợp các ông bỏ quên kim chỉ, kéo cắt, dao mổ hoặc găng tay trong bụng bệnh nhân.

Vừa lúc ấy vị bác sĩ lộ đầu vào hỏi:

— Có ai thấy chiếc dù của tôi đâu không?

Anh bệnh nhân mới được mổ tái mặt rồi từ từ lịm đi luôn.

BÌNH PHƯƠNG

bằng hữu

— Tình thâm giao giống như rượu chát, càng cổ xưa càng dịu ngọt.

— Tình bằng hữu là ái tình không có cánh.

CICÉRON

yêu thi sĩ

Khi nghệ sĩ yêu thi sĩ thì chuyện gì đã xảy ra? Nữ nghệ sĩ Joliette Drouot đã viết cho người yêu là một thi sĩ tới 17.000 lá thư. Thật là không khiếp.

không tan

Trong lớp cô giáo hỏi:

— Các em có biết vật gì không tan trong nước không?

Cậu học trò thông minh trả lời:

— Thừa cô, đó là những con cá ạ.

xứ chuột

Tại một tỉnh ở Phi Luật Tân người ta đã báo động vì nạn chuột tấn công và hoành hành khắp nơi. Đó là công cuộc xâm lăng có mục đích. Không hiểu là mục đích gì. Chả lẽ bọn "chút chút" muốn lập quốc tại xứ này chăng.

nước mắt cá sấu

Các báo mới đây có in hình viên phó Giám Đốc Hàng Không JAL của Nhật vừa bắt tay từ già viên Giám Đốc HKDS Đài Loan vừa đưa tay lau nước mắt, bởi Nhật đã ký thỏa ước hàng không với Hoa Lục. Nhờ ông Phó Nhật một tí, buôn bán là nghề của các ông, hình ảnh Samurai đã đục như sương, đứng vờ tình nghĩa như thê, trông khó coi lắm.

CP.NB.

nụ cười đắt giá

Chính phủ Nhật đã thuê nụ cười của nàng Mona Lisa từ Pháp đem về cho dân chúng thuê lại. Bốn phòng bán vé đông nghẹt người xếp hàng đợi. Trong khi đó thì các tay buôn bèn trở nghề, in hình bức họa ở khắp các sản phẩm: sách báo, quần áo trẻ em và làm cả mặt nạ hình La Joconde. Có lẽ nhờ Nụ cười của nàng đầm này mà ngân sách quốc gia Nhật tăng vọt.

Kiên Nữ Quán Lý đọc tin trên bèn nổi hứng Chạp Phô, đã thỏ thẻ: Kiên Vàng vẽ em cười rồi treo ở cửa tiệm mình, biết đâu lại chả phát tài mà trở nên giàu có. KV hỏi: Điều cần là phải tìm ra một nụ cười lạ lùng. KN đáp: Ấy là nụ cười khi em đang đọc Tuổi Ngọc. **TỔ HỢP KIÊN**

ÀY

ƠI!

• **VĂN**: KN ơi, làm sao để bắt một chú kiến bỏ túi chơi mà không làm hấn bị thương?

DỪNG SĨ (Nha Trang)

ĐÁP: Dễ ợt. Hãy bỏ vào trong túi áo một cục đường, cam đoan bạn sẽ có đầy một túi kiến sau đó chừng mười lăm phút. Tha hồ mà chơi trò... kiến cắn.

• **VĂN**: Ta muốn viết một bức thư tình ngắn nhất và ý nghĩa nhất, KV có thể giúp ta được gì không?

HỒ HỮU HẠC (Saigon)

ĐÁP: Bức thư tình ngắn nhất ý nghĩa nhất, bằng thứ tiếng nào cũng thường chỉ vón vện có 3 chữ cũ rích. Bạn biết rồi mà.

• **VĂN**: KN ơi, con gái có nên tặng hoa bạn trai không?

THỤC NỮ (Đà Lạt)

ĐÁP: Trong tự điển tặng hoa, không thấy ghi mục con gái tặng hoa bạn trai bao giờ. Trừ phi là tặng...hoa cườm. Còn nếu là tặng hoa ái mộ, ổ tuyết vời, hãy tự nhiên.

nhật ký rời của bích

ÁI KHANH

Này anh yêu quý, hãy nghe em kể.

Đêm qua em mơ thấy mắt anh buồn như cơn mưa chiều muộn màng trong khu phố nhỏ làm xót xa trái tim khô héo của em. Anh đi em trên con đường của riêng chúng ta chẳng có hoa có bướm, mà chỉ toàn là gai nhọn và trái đắng, em với tay ngắt vội vàng trái màu tím xẫm nghe buốt nhức trong da tay mềm. Em và anh cùng cắn chung trái đắng nghe môi miệng chua xót và, anh ơi, tỉnh cơn mộng em thấy nước mắt đã thấm ướt lằn vải bao gối. Ôi, cay mắt vì những giọt lệ thương nhớ tưởng chừng không bao giờ ngừng được. Anh đi em vào con đường tình có bao nhiêu sự buồn đau đang chào đón bước chân của chúng ta. Vì em biết có bao giờ anh lãng quên được kỷ niệm ngày xưa anh đã một thời yêu quý. Và em thì chẳng bao giờ chịu đựng nổi vì anh ạ em quá yêu mến. Thế nên em buồn từng chiều, em khóc lẻ loi. Vì anh ạ, nếu anh biết tâm hồn em yêu đuổi biết đường nào thì anh sẽ chẳng trách hờn em nữa. Em đã chẳng ngoan, chẳng đẹp, em chẳng có tương lai rộng ràng chào đón, em chỉ có quá khứ buồn đau

của thời nhỏ nhoi trẻ dại. Và anh ạ, nếu anh biết tình yêu của em rộng lớn ngần nào thì anh sẽ chẳng bao giờ xem em như một loài hoa không tên mọc vội vàng trên trái đất. Hoa dại thì bao giờ có mùi hương thơm ngát làm ngán ngợ người thường ngoạn, phải không anh? Và anh ơi, thật tình cờ và tội nghiệp cho trái tim yêu đuổi của em khi đọc những lời văn nhẹ nhàng như hương mùa thơ cũ «có nên không anh nhỉ, tìm đền nhau trong mộng mơ hay là mãi đuổi bắt nhau trong thương nhớ...» em đã chợt hiểu rằng em chẳng bao giờ thấy thể cánh hoa ngày xưa trong vùng tình yêu của anh. Ôi, sao em vẫn lẻ loi giữa trời lồng lộng và anh ơi sao em nghe lạnh quá đôi đi thôi...

Anh ạ, buổi chiều khi anh ra về, em nghe đại khờ trái tim, nhớ nhung tràn về buốt nhức linh hồn, anh vừa rời xa mà sao em đã nghe nhung nhớ. Anh ạ, khi anh còn bên em, khi em còn dựa đầu vai anh mà sao em vẫn nghe mỗi cơn cơn đau từng giờ từng phút. Đã qua chưa cuộc tình, mà sao đôi chân bé nhỏ của em nặng nề theo tiếng gọi u buồn. Anh đã xin em bao nhiêu giọt lệ, uống trong tim em biết mấy giọt sầu, thế sao em vẫn bàng hoàng theo dấu chân anh, thế sao em mãi ngán ngợ nhìn anh rời xa vội vã. Em có chỗ nào trong quả tim anh hàng ngàn ngàn kéo, em có được một ngăn dù nhỏ bé chưa, anh?

Anh đừng hứa, đừng bao giờ hứa vì trên thế gian có lời hứa nào được trọn vẹn đâu anh. Em chỉ cần, chỉ biết, trong anh, giờ này, em được đứng một nơi kín đáo, nhẹ gọi nỗi nhớ tràn vào tim anh, cho anh chả ngủ, cho anh chả học. Anh ạ, buổi tối đi ngủ, em khóc, chả hiểu tại sao nước mắt rơi vội vàng và dễ dàng quá đôi. Chưa một lời, với anh, đừng bao giờ khóc ư? Em xin hứa, nhưng anh ạ sẽ chẳng được vì anh ơi hình như trong em một linh hồn yêu đuổi vô cùng làm sao có thể ngăn được giọt nước mắt dâng lệ làng và thoãn thoắt rơi xuống má. môi, đừng anh, đừng bắt em hứa, vì em biết ngàn đời em thất hứa, em là kẻ chẳng giữ được một lời gì dù nhỏ nhoi.

Anh ạ, buổi sáng thức dậy biếng lười trong chăn em nhìn qua cửa sổ, nghe tiếng chim liu lo trên cành na, em đã ngỡ ngàng, tại sao em còn xúc động trước hình ảnh dễ của buổi sáng còn mù mờ sương

lạnh. Con đường anh vẫn đi qua nhà em, em chả còn nhìn thấy vì hôm nay trời buồn, trời thở dài, làm sương mù phủ kín. Và lạnh, lạnh quá chừng là lạnh, buốt má se môi. Em kiếm tìm vu vơ trong đỉnh trời trắng xóa, mảnh linh hồn nhỏ bé của em, vì anh ơi, chiều qua anh về, hồn đi hoang theo anh. Và có lẽ, sáng nay sương mù nhiều quá, mảnh hồn nhỏ bé của em đã lạc lối chẳng biết đường về, để em mãi ngơ nhìn, có phải? Hỡi anh yêu quý.

Con đường buổi chiều, ướt mềm những sương, em nghe hoa lá khóc than kêu lạnh em cũng thấy lạnh lạnh, em nhớ anh quá đôi là nhớ, yêu quá đôi là yêu. Tưởng chừng như tim nứt nẻ vì nhớ, muốn vỡ oà tiếng khóc, hòa chung cỏ cây để tìm, vu vơ, hơi thở của anh, em mơ hồ, còn tưởng như, quanh quật, đâu đây...

Cũng thật tình cò mà chúng ta đi nhau vào tình yêu, có bao giờ, em biết, yêu nhau là gánh sự buồn phiền. Trên thế gian biết bao nhiêu nước mắt đã tuôn khóc cuộc tình giang dở. Anh ạ, mãi mãi được uống cạn mắt môi nhau, hay sẽ vô tình, đánh vỡ, như cầm chiếc ly thủy tinh trong suốt, vượt tay, rơi bể, để mảnh nhon sẽ đắm nhòa máu đỏ, cho nhức nhối buồn thu. Nhưng em chẳng sợ, dù máu thấm nhòa tim, dù tru phiền chất cao bằng núi, em đã yêu em mãi yêu và em cũng biết rằng tình yêu của mình mỏng như sợi khói, sẽ tan biến theo trận gió vô tình nào đó... Anh yêu, bao giờ, anh tìm đến với em, hòa chung hơi thở nồng nàn ấm áp, hơi nóng bàn tay giá buốt trong tay. Vì anh ạ, buổi chiều gió nhiều em thấy lạnh, em mong, em chờ, tiếng anh... bước chân anh... mắt anh...

Anh ạ, chiều nay trên đường lên phố. Em thấy hai hàng cây xanh xao muộn phiền cúi đầu lặng lẽ, chúng đan lá vào nhau để tỏa hơi ấm thổi vào lòng em lạnh lẽo. Chao ơi, là buồn là tiếc, một thuở đã qua. Với bạn bè rong chơi một dạo. Thề mà cũng xa rồi đây anh ạ. Cả bạn bè cũng lũ lượt kéo đi. Bỏ lại em bơ vơ trên lối nhỏ, bỏ lại em đơn độc với hàng cây rũ rượi ử ử như mơ. Có phải những cuộc vui đều là

(Xem tiếp trang 64)

DÃ HẠC tháng năm

lúc người về tháng năm chợt rét
tôi co ro thu áo quên thăm
mù sương ướt đôi hàng cây thấp
góc phố rêu lặng lẽ một mình
hình như có còi tàu vọng lại
từ bên kia dốc núi cheo leo
ôi những tiếng còi dài tê tái
tan vào lòng nặng nặng buồn gieo
lúc người về dòng sông thâm mệt
chảy quanh quanh mãi một chỗ ngồi
trên núi kia những cành cây chết
rơi vô tình vây kín đời tôi.
hình như người cần đi thật vội
nên không nhìn kịp bên chia xa
(ôi cánh chim bay vội ngang trời,
để tiếng hót đau lòng khách lạ).
xa nhau chưa hồi người quá bước
đền thật nhanh đi thật vội vàng
nhánh đá rêu nên bung cửa khép
làm buồn hiu hắt mái không gian.

DÃ HẠC

NGUYỄN HẠ LONG hoàng hoa

lời đi vàng ngọc hoa tươi
bướm sau tà áo bay đôi ngát hương
em về có thấy vẫn vương
riêng ta như đã băng khuâng ít nhiều
em về bóng nhỏ đáng xiêu
bỏ ta ở lại với chiều sắp phai
không rượu hồn cũng rất say
vì hoa vàng nở rất đầy trên tay
thương em tóc mới đầy vai
thương trắng mới ứng chia hai môi cười
NGUYỄN HẠ LONG

NGÀY MỚI LỚN

TUYẾT OANH

Biển cũng không bằng đôi mắt Hân.

Em chơi vui một chút sau câu nói của Huy. Em quay mặt đi tránh ánh mắt Huy nhìn. Và em mỉm cười. Con gái nào chả thích được khen nhỉ. Em thích chơi trò ú tím này lắm. Thích được người khác «đề ý» nhưng không ưa đề ý đến họ. Tuy nhiên, em không tàn nhẫn như Dung, nói như tát nước vào mặt Liêm, thầy mà ghê. Thề mà anh chàng cứ lẻo đẻo theo hoài. Nhìn vẻ mặt hân thì biết, kiên nhẫn có thừa! Dung thường rù rì vào tai em, cóc mà đòi che dù, Hân ạ. Phải chỉ hân «beau» như anh Huy của mày, tao cũng chả hắt hủi làm chi. Tội nghiệp há. Trời ơi, mày cũng biết nói tội nghiệp nữa à. nghe cảm động quá cơ. Dung mền anh chàng Hoài học cùng lớp, cái mặt hân thông minh chi lạ. Em kí đầu nhỏ, mày ưa tài tử à? Ham người đẹp chi thề, người xấu đề... ai xoi!—Thề sao mày ưa chàng Huy?—Bé cái lắm! Tại tính tao không ưa xua đuôi, thề thôi.

Bởi vì Hân không ưa xua đuôi, anh Huy biết không? Bao nhiêu lá thư của mày anh chàng, em đưa cho chị Thương đọc, chị cười như bị củ lết. Chị bảo mày thẳng khùng, viết thư như hát cái lương. Thấy mà khiếp. Ủ, mà sao Huy không viết thư cho em nhỉ. Nghe Hạnh bảo chữ Huy đẹp lắm, chả có mấy con kiến li ti bò như chữ em đâu. Huy lại giỏi văn chương nữa, viết truyện dễ dàng như...húp canh. Sao nhiều cô «mê» Huy ghê, ca Huy nhiều lắm. Em chả thấy Huy có chi hơn người cả. Sao Huy không yêu mấy cô mê Huy nhỉ?—Có phải sướng thân không. Hay tại em đẹp hơn họ, em duyên dáng hơn họ? Hân có đôi mắt đẹp hơn mắt của nàng Kiều mà. Úi giời, tên Dũng có một

lần đã ca như thề, chị Thương cười rũ như bà điên. Làn thu thủy nét xuân sơn đó Hân. Hành diện nhé.

Anh về nhé Hân. Vâng. Huy về. Em ngồi tỉnh bơ ở salon, không thèm tiễn Huy đến cửa. Chị Thương bước vào bảo em bắt lịch sự. Chị ngồi xuống bên em:

— Anh chàng Huy «bô» đấy, nhóc ạ.

— Kệ. Em chả ham.

— Chứ mày ham cái chi?

Em tủm tỉm cười. Chả lẽ đem chuyện Hiền kể cho bà «đại lý chọc què» này. Em hỏi lảng sang chuyện khác:

— Sao hôm nay chị về sớm vậy?

Chị Thương thề lười:

— Tao quên kẻ mày nghe. Chiều nay cô Tâm nghỉ, tao đi lang thang trên đường biển Duy Tân. Ai ngờ mây tên nào theo chọc ghẹo, tao bỏ chạy trời chết. Ôi, hú hồn!

Em cười:

— Sao hôm trước chị bảo con thỏ chị đứt đuôi rồi?

— Con thỏ mày hỏi thăm con thỏ tao đây hở?

— Không. Con thỏ em chạy về rừng rồi.

Chợt nhớ ra, em nắm tay chị hỏi nhỏ:

— Em có đọc câu này: «Đàn ông yêu rồi mới tỉnh, còn đàn bà tỉnh rồi mới yêu» đúng không chị?

Chị Thương đưa hai tay lên trời:

— Trúng phóc một trăm phần trăm. Mày không thấy sao, anh chàng nào coi «đường được», có một tí tương lai mới được các cô «gâm ghê» mắt xanh. Tình con gái bạc như... ngôi sao trên cổ áo ông Đại tướng mà lị.

Hai chị em nhe răng cười. Câu chuyện chắc sẽ tiếp diễn thật vô cùng...thân mật nếu anh Dương không dắt một đám bạn lêu bêu vào. Chị Thương lảng xăng đi rót nước. Có anh Khánh, thầy dạy kèm của chị mà lị. Em được dịp «phú lĩnh» vào phòng đọc quyền sách Hiền mới tặng. Anh chàng có chép vài câu thơ thật nắn nót. Lại ký Hát Bình Phương nữa chứ. Anh có biết là những dòng chữ này dễ thương lắm không Hiền? Anh có biết là em mền nó lắm không, Hiền? Em với

Hiền quen nhau, ngoài hai đứa không một ai hay biết. Hiền không đến nhà cũng chẳng đón em ở trường nữa. Mỗi tối Hiền đứng hoài ngoài balcon của ngôi nhà trước mặt, hình như nhà bà chị Hiền. Anh đứng trong bóng tối nhìn sang khung cửa bên kia em ngoan ngoãn học bài, anh thấy hồn mình bỗng thoải mái như vừa uống vong một ly nước mát. Lời của Hiền đó. Em thấy tội nghiệp Hiền và mến anh nhiều hơn. Hiền không giống Huy, không giống bất cứ một tên nào đeo đuổi Hân. Hiền chưa bao giờ khen em đẹp. Hiền cũng chẳng thèm nhìn ngắm bất cứ một hoa khôi nào. Hiền lừng khừng và kiêu lắm cơ. Nhưng có một lần Hiền nói với em khi hai đứa dạo chơi trên bãi biển, làm em nhớ mãi. Áo em trắng hơn bọt biển, có lẽ anh phải làm thơ mà, nhỏ ạ.

Hiền làm thơ không hay bằng Huy nhưng cần quá gì. Miễn Hiền làm riêng cho em đọc là nhất! Anh Huy vừa gửi tặng em một quyển đặc san Hè, có mấy bài thơ đặc ý nhất của anh. Huy còn bày đặt ký tên Hát Bình Phương nữa cơ. Sao anh ta lắm hy vọng thế nhỉ. Em chẳng thích một tí tí ti. Nhỏ Dung reo lên, anh Huy tặng thơ, chắc tối nay mày ngủ chẳng được nhỉ? Em chum chím cười. Yên tâm đi! Vừa nằm xuống nem không quá ba phút là tao ngủ ngay. Con bé lắc đầu bảo không tin. Nó đâu biết rằng em có Hiền và mấy bài thơ của Huy, đôi với em chẳng bao giờ bằng Hiền.

Bà chị Thương hét toang lên khi đọc mấy bài thơ của Huy trong quyển đặc san hè. Trời ơi! Hát Bình Phương. Đắt hỡi! Tặng mắt nâu Ngọc Hân. Tình góp! Vừa lúc anh Dương đi ngang, chị nói với anh:

— Con bé Ngọc Hân có người «đề ý» rồi đó anh.

Anh Dương quát đôi mắt:

— Con nít con nôi, bày đặt!

— Trời ơi, em lớn rồi anh, em làm thế căn cước từ năm ngoài lặn cơ.

Chị Thương, nhỏ Dung, Nga cứ chọc em với Huy hoài. Bực mình quá, em muốn cải chính nhưng nghĩ lại, được thiên hạ hiểu lầm càng tốt, em và Hiền sẽ được yên thân, phải không anh, Hiền?

Em và nhỏ Dung giận nhau đã ba ngày rồi. Trưa nay đến lớp, cô nhỏ nhìn em mỉm cười. Khi thấy xoay lưng về hình trên bảng, Dung

nhét vào tay em gói ô mai và tập thơ Hồng. Em lẳng lặng nhón ô mai bỏ vào mồm ngậm, không nói nửa lời! Chốc chốc nhỏ Dung liếc sang em, chờ đợi... Khi tiếng kiếng tan học, em gửi cho Dung mảnh giấy: «Ô mai ngon thật! Mày dễ thương lắm! Nhưng tao muốn giận mày cho đến hết ngày hôm nay. Chờ đợi ngày mai ghen cưng!» Không biết trong lịch sử thế giới có đôi bạn nào giận hờn như kiểu chúng em không? Chắc Dung ngạc nhiên lắm. Dung đâu ngờ, chiều nay, em muốn về một mình. Em đi thật nhanh. Mảnh giấy bé Thảo, cháu Hiền trao vẫn nằm yên trong cặp. Con đường Duy Tân về chiều thơ mộng chỉ lạ. Gió biển thổi lồng lộng đùa tóc em bay. Và áo em bay. Biển xanh thật xanh, ngàn đời sông reo trên bãi cát hiền hòa.

— Anh Hiền! Ngày mai anh đi thật?

— Vâng! Sáu giờ sáng mai.

Em nhìn vào mắt anh, gọi nhỏ: Anh Hiền!

Anh quay nhìn ra biển khơi, sóng sủi bọt trắng xóa:

— Hân có biết rằng anh thương Hân lắm không?

— Có ạ.

— Và Hân có biết là anh đã có người yêu?

Em sửng sờ. Hiền, ánh mắt của Hiền bao lâu nay đã dõi gặt em sao? Em cắn môi, cổ ngấn lệ trào. Giọng Hiền dịu dàng:

— Trên đời này, chỉ có nàng và Hân là anh thương yêu nhất. Anh đi, xin gửi tặng Hân bức tranh anh vừa xong. Và gửi tặng em anh tâm ảnh người anh yêu.

Em cúi đầu. Mái tóc buông xuống che phủ gương mặt, chắc là buồn lắm, lúc này. Em định không nhận ảnh nhưng vì muốn xem người con gái anh yêu có đẹp bằng em không, nàng có đẹp bằng Hân không hở Hiền? Anh trao cho Hân gói giấy hoa, em nói cảm ơn. Tiếng nói em ướt sũng, nghẹn ngào. Hiền nhìn em, đôi mắt cười thích thú. (Người chỉ dễ ghét lạ!). Em hồi tiếc đã quen anh. Hiền nói trong tiếng cười:

— Chúc cô bé vui và nhớ đến anh luôn nhé.

Em muốn hét lên:

— Anh là thứ gì mà Hân phải nhớ chứ.

Em quay lưng, chạy thật nhanh. Bàn chân lún sâu trong cát làm

em loạng choạng. Thành phố vừa lên đèn. Con đường chiều vẫn vui và vẫn đẹp. Em bật khóc. Hiền ơi. Hiền ơi.

Gói giấy được mở tung ra. Bức tranh Hiền vẽ người con gái ngồi học bài bên khung cửa thật ngoan, thật nhu mì. Một cái hộp xinh xinh bọc kín, ảnh người yêu anh trong ấy. Em muốn vứt nó đi, Hiền ạ. Đôi mắt anh đã dõi gạt em. Cho em mơ giấc mơ hồng cho em buồn khi mộng vỡ. Em run run mở hộp và em suýt hét lên khi trong hộp vón vện một chiếc gương soi và nhìn mặt mình trong ấy. Ảnh của người anh yêu đây, Hiền ơi. Hiền, anh thông minh nhất nam tử đó. Anh đã mang đến cho Hân một niềm vui, anh biết không? Đêm nay, em sẽ mơ một giấc mơ thật đẹp. Và trong nhút ký của em, từ bây giờ, em viết cho anh và chỉ một mình anh thôi, Hiền ạ.

Anh Huy đến chơi vào lúc em đang ngắm nghía bức tranh Hiền tặng. Biết Huy khá về hội họa, em hỏi:

— Bức tranh này đẹp ghê hơ anh?

— Hân vẽ đấy hơ?

Em lắc đầu, giọng có lẫn một chút hãnh diện:

— Không. Của một anh bạn tặng đó. Đẹp chứ anh?

Huy nhún vai:

— Đẹp. Nhưng vẽ đẹp không phải là vẽ mà vẽ hay mới là vẽ.

Em cầm bút viết chữ Hát Bình Phương thật to dưới bức tranh, em ký tên giúp anh đó Hiền. Em ngẩng lên bắt gặp đôi mắt Huy mở tròn, ngạc nhiên và sung sướng. Huy nhìn vào mắt em với nụ cười tươi trên môi.

— Hân, Hân vẽ bức tranh này? Anh xin lỗi đã...

Em lắc đầu, giọng thật tàn nhẫn:

— Không, của anh Hiền tặng Hân.

Nụ cười bỗng tắt trên môi Huy. Anh đứng lên, ra về. Chị Thương dưới bếp chạy lên giật lấy bức tranh:

— Huy tặng hơ?

Em lại mỉm cười. Chị Thương, chị đâu biết tới có một tên khác cũng bắt đầu bằng vần H nhỉ. Và chị đâu biết rằng Huy sẽ không trở lại nơi này nữa? Một ngày nào đó, chị sẽ biết tình cảm em dành cho Hiền nhiều thật nhiều.

TUYẾT OANH

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Thông minh thì không biết nhưng bướng chắc chắn có. Anh Toàn quá quyết, cái cục bướng của mi phải to bằng nắm tay, ai khuất phục được mi chắc phải có đầy đủ mười hai thần công lực. Cẩn gì anh Toàn, nếu anh biết giờ này em gái anh đang lao đao trên con đường của hàng ngày quen thuộc, không hiểu anh sẽ nghĩ sao.

Ba ngày vắng mặt cộng thêm với chủ nhật nghỉ là bốn, cô học trò áo trắng tóc ngang vai đã về tới quãng đẹp nhất của con đường. Bóng mây sà xuống một khoảng mát và cây cối chim muông trong vườn nhà ai lao xao. Chàng đứng đó tự bao giờ. Tôi muốn luôn luôn chàng đợi tôi tự bao giờ. Bất cứ nơi nào và bất cứ lúc nào ngang qua tôi cũng muốn có chàng đứng đợi ở đó, tự bao giờ.

Khi trần gian chưa có em thì đã có anh. Và tiếng yêu thương muốn đời vẫn sẵn. Như muôn loài muôn sự chuyển động trở mình và lớn khôn. Như sách vở rồi mỗi niên học mỗi thay mỗi mới, mắt em xanh nổi đợi và môi em mộng ước mơ. Cho đến khi gặp anh, trong thính không vang lên tiếng gọi. Lúc mà trái đất đã lẫn đủ một vòng để trở về điểm hẹn. Hỡi người yêu đầu anh có hay, sáng nay em tươi như nắng và hồn em mở rộng thênh thang trời thênh thang biển.

Tôi ngu ngơ mắt nai cuồng quýt chân chim băng qua đường.

Sao lại có sự xếp đặt này Quyên nhỉ. Thay vì đi bên này đường như mọi hôm, tôi lại muốn mình có những bước lạ ở một bên khác. Rồi băng qua đường. Con đường như một giòng sông mà tôi vừa sang với chàng. Những vòng khói thuốc đượ, đôi mắt dầu sau lớp kính nâu và cặp môi lưỡi biêng chàng để lộ một ý tứ nào trên khuôn mặt như lạnh băng, tôi khẽ ngược lên nhìn chàng. Bằng cái chao mình của một thân lá trong không, những đôi mắt buồn. Chàng ngó lơ và tôi cũng ngó đi nơi khác.

Tôi về thao thức với đôi mắt ấy. Ừ nhỉ, chỉ có nghĩa là một đôi mắt tôi ồm. Tôi hậm hực tôi oán trách chàng. Người chi đâu mà khó ưa, mãi núp mình sau cái nhìn... tằm tôi ấy. Tôi bật cười tôi ngó ngán với tôi. *Đưa tay anh ngắt ngọn ngò. Thương em đứt ruột giả đồ ngó lơ.* Cả tiếng cười của những con bạn lẫn lộn với câu ca dao trong bài thuyết trình năm ngoái của tôi, ở giảng đường nhà trường. Anh chàng buồn hành ngó mây ạ. Chắc là gánh rau ra chợ cho mẹ bán, đang đứng nghỉ mệt ở dọc đường thì gặp nàng. Người con trai của ca dao dễ thương đó chứ. Thề còn người con trai của «Bình ca» mà người con gái theo mẹ đi chợ đã gặp? Tưởng tượng một anh chàng hí-pi choai choai tóc dài áo rách, vai đứng tựa cổng nhà thờ mà «hiền mợ» với khói thuốc xanh, bà mẹ chắc phải lòi cô con gái về nhà cho nhanh.

Tôi trái người dài đầy đủ một buổi chiều, vắn vớ những chuyện đầu đầu. Còn người con trai mang kính nâu của tôi, chàng thiếu cái mũ dạ và áo khoác cao cổ để trở thành... mặt vụ hay điệp viên nhà nghề chăng? Tôi ngậm vành thủy tinh mà cười, ngậm sữa trong miệng ngọt và thơm như mật.

Ngủ đi chứ Quyên, mới ồm dậy mà. Vâng, con ngủ sớm đây mẹ.

Nói thề nhưng mãi tôi mới dời nổi bàn học. Mẹ bao giờ cũng muốn cần thận nhìn tôi như bao giờ tôi vẫn nhỏ, chăm sóc từng tí. Vâng, con tắt đèn ngay bây giờ đây. Mai mẹ nhớ gọi con dậy sớm, áo dài đi học chưa ủi. Mẹ nhớ nước nóng trong «phích» cho con. Vẫn chưa ngủ sao Út. Tôi khép cánh cửa sổ lại và chợt nhận ra hương ngọc lan từ vườn nhà nào trong cư xá thoáng tới. Vâng con ngủ sớm đây mẹ. Con ngủ thật sớm để còn mơ thấy giòng sông.

Và có lẽ như thề đã là một giòng sông, phải không người.

chương hai

«Phượng Tri, mi bảo trái tim mi đập khe khe thôi, để tai lắng mà nghe. Chàng đây nè, đang ngó mi chăm chăm. «J» cơ là tin của tình ái. Tốt lắm. Con «K» Thương đề ở bên cạnh mang sự tốt lành. May mắn luôn. Nhưng coi chừng con «Q» này. Một người đàn bà ưa dòm ngó có thể hại mi. Chà, trắc trở dữ. Ờ, không phải chuyện tình cảm hình như liên quan tới công việc hay sự học hành thì đúng hơn. Người đầy đà, tóc dài và da trắng hồng...»

Mây nhìn con bài mà tả chân tả dáng như có người thực trước mặt. Vần reo lên:

— Thì đúng là bà Tổng rồi chứ còn ai nữa. Đi học trễ và ưa quên phù hiệu không bị dòm ngó sao được.

Tiếng cười nở đều. Nếu thề mỗi đứa đều có «con» Đám Bích ấy đi theo dòm ngó. An chưa dứt tiếng thì bà Tổng đã sừng sững hiện ra ở giữa cửa, cả bọn xô lại với nhau. Mây kịp thời luôn cổ bài Tây xuống học bàn.

— Các chị làm gì mà ồn vậy?

Mười mấy con mắt đều hướng ra cửa nhưng những cái miệng không ai dám mở, chỉ chực cười. Nếu lúc này có một đứa bật cười thì có lẽ cả bọn đều phá ra cười mất.

Mây đứng lên, cứu vãn tình hình:

— Thừa cô hai giờ sau lớp em được nghỉ không ạ?

— Cô Liên mới điện thoại tới trường. Sẽ có người dạy thề.

Quét một cái nhìn hệt lượt, bà Tổng bỏ đi. Vừa lúc chuông reo hết giờ chơi.

Tôi lững thững trở về chỗ ngồi.

Hai giờ Việt Văn tuần trước nghỉ, bọn học trò xôn xao về đám cưới của cô Liên. Đã có chuyện voan dài voan ngắn, hoa vải hoa Lys, gấm và nhung loạn cả lên. Cứ điệu này thì một cái đám cưới phải mất ba tuần lễ, tha hồ nghỉ. Tôi đã có dự tính cho hai giờ sau nghỉ sẽ rủ Khanh đi «thăm» mây cây ngọc lan ở đường Tú Xương. Có vài trận

mưa, chắc chúng đã nở trắng cây. Sao tôi thương những bông ngọc lan đầu mùa thế không biết nữa. Có một chút gì nôn nao khó nhận ra khi tưởng tới loài hoa trắng này. Và những hàng mưa, tôi không hiểu thế nào là tháng năm, sách vở sau hai kỳ lục cá nguyệt như bay đầu hết cả. Đợi gì nhỉ, một mùa hè tang sửa soạn ở chung quanh. Một mùa nào đang đổi mới, đang thổi băng khuếch tới, xanh lòng người.

— Hư hết trọn chương trình của người ta, đã tưởng là được nghỉ.

— Phiền ghê, bày đặt dạy bù dạy thế nữa.

— Xuyt, coi chừng bà Tổng tới đó các bố.

— Không làm «têch» nữa đâu nha, ớn tới tận cổ rồi.

— Có một ông thầy đi theo, trẻ măng hà.

Được «tình báo», cả lớp im phăng phắc khi bà Tổng bước vào, kẻ đó là ông thầy dạy thế.

Chàng. Trời ơi chàng.

Giấy lát sũng sờ, trái tim tôi lịm đi. Hình như bạn bè đang xăm xỉ gì chung quanh, hình như bà Tổng đang giới thiệu gì trên bảng. Tôi không nghe rõ chi cả. Chỉ thấy chàng. Trời ơi, sao lại có thể tình cờ thế được nhỉ. Đôi mắt thường ngày dõi theo bây giờ đang sừng sững ở trước mặt, chàng đó. Nhưng chàng không hề nhìn thầy tôi, không hề nhận ra tôi.

Bình tĩnh Quyên ơi. Bình tĩnh Quyên ơi. Những ngón tay xoắn chặt lấy nhau dưới học bàn, tôi gượng cười với tôi. Việc gì phải cuống lên vậy, nhỏ. Hãy nhớ mình là Quyên Quyên. Và tôi là Quyên Quyên bước bình với kênh kiệu.

— Được chứ, không ngờ cô Liên nhà mình có cậu em cao ráo sáng sủa như thế. Có vẻ còn sinh viên.

— Trông quen quen, hình như ta có gặp ở đâu một lần.

— Hình như là kiếp trước phải không.

— Cái mặt có vẻ hơi kiêu. Chà, diện «mốt» quá xá.

— Run mi ạ, phải nhờ vả tới điều thuốc rồi.

— Chắc là lần đầu đi dạy, dạy giùm.

Có tiếng nói lớn ở dãy bàn sau khi bà Tổng vừa bước ra :

— Thưa thầy, cái cà-vạt của thầy đẹp quá thầy.

Tiếng cười kéo chuỗi nhỏ. Cám ơn, chàng nói, với nụ cười nửa miệng đáp lại.

— Trước hết tôi xin xác nhận, đây không phải nghề của tôi. Thỉnh thoảng tôi có đi dạy nhưng cũng chỉ để trám vài ba giờ khi được yêu cầu của bạn bè. Chẳng qua cũng là méo mó nghề nghiệp. Bà chị tôi chắc còn bận rộn hơi lâu, mà nhà trường thì lại muốn đẩy đủ chương trình nên tôi mới hân hạnh được gặp các chị ở đây.

Hằng kêu chân tôi :

— Ý kiến đi Quyên, được đây chứ.

Tôi cười cười, vờ như không :

— Tạm tạm.

— Sao im rơ này giờ vậy, biểu diễn cái miệng của mi xem nào, Quyên. Không chừng lại phải làm bài kiểm thi mệt lắm.

Không ngó Hằng cũng không ngó chàng, tôi ngó vô hốn ra phía cửa.

Trên trời có mây.

Tự nhiên vậy, rồi có một buổi sáng tình cờ như hôm nay, tôi gặp chàng ở đây. Lăn trong bạn bè, tôi áo trắng tóc dài và ngồi sau những dãy bàn, làm sao để chàng nhận ra. Có thể suốt hai giờ ở trên bục gỗ chàng vẫn vô tình nói, vô tình nhìn mà chẳng thêm biết có tôi đang nghe, đang ngược lên. Có cần phải lên tiếng để chàng chú ý tới không nhỉ, tôi cắn chặt môi. Không thêm. Tự nhiên chàng phải biết. Vì ta là Quyên Quyên.

— Đề nghị «Bộ Trường Bộ Câu Giờ» hoạt động.

Nhỏ Mây được lưu ý đứng dậy, lễ phép sờ r :

— Thưa thầy, xin thầy cho chúng em được biết quý danh của thầy ạ.

— Cán không ?

Cả lớp nhao nhao :

— Cán lắm chứ ạ.

(còn tiếp)

bạn ngọc và tuổi ngọc

Theo lời đề nghị của một bạn ngọc... kỳ cựu, hình như là Ngọc Minh, báo lâu lâu Tuổi Ngọc phải giả vờ chết đi rồi sống lại cho tờ báo có một đời sống mới. Đó, Tuổi Ngọc «giả vờ» ngủ quên một thời gian ngắn. Hôm nay sống lại đôi đời từ bán nguyệt san, ào một cái, trở về tuần báo như ngày xưa ngày xưa. Như bạn ngọc thấy. Những mục của tuần báo đều hiện diện đầy đủ từ Ngọc thân ái cho đến tổ hợp kiến vàng.

Nhìn xuống cuộc đời với đôi mắt thương yêu hơn, tâm hồn bao dung hơn. Vấn đề nêu ra thiết thực xây dựng hơn. Nghĩa là những gì bạn ngọc yêu cầu Tuổi Ngọc phải tuân theo và thực hiện đủ trong lần đời này.

Và vì trở về tuần báo, sò trang bớt đi rất nhiều. Tuổi Ngọc mong bạn ngọc khi gửi bài, nhớ lưu ý gửi những bài thật ưng ý, thật

ngắn (càng ngắn càng tốt) để tòa soạn dễ chọn và dễ đăng.

Về thư, bạn ngọc gửi từ thời bán nguyệt san, Tuổi Ngọc xin phép được «quên đi» như quên cái thời ho hen đau phổi của mình. Từ bây giờ, sẽ thanh toán thư từ mỗi tuần nhanh như chớp. Thư nào cần thiết tòa soạn sẽ trả lời ngay. Tòa soạn cam kết không để mất một thư nào của bạn ngọc nếu nhận được.

Cuối cùng, Tuổi Ngọc dặn bạn ngọc một điều cũ rích nhưng mới hoài hoài là thư từ bài vở gửi về cho tòa soạn nhớ dán đủ tem, đừng gửi báo đảm phí tiền, và để đúng địa chỉ:

Tuần báo **TUỔI NGỌC**

63 Bùi Thị Xuân (lầu I)

Saigon II

TRẦN ĐỨC OANH (Đà Lạt):

Những bài của bạn đã tới tay chúng tôi và sắp đọc. Tình cờ một

lần và có thể sẽ có một lần hẹn khác, phải không. Tiện dịp nào, mời bạn ghé qua TN chơi.

NGUYỄN THỊ DUYÊN KHANH (?): P.Đ Thông đã đi lính xa nên chuyện cô nhờ không xong rồi.

THIỆU LYNH (Quảng Trị). Cám ơn những lời thăm hỏi của anh. Đang đọc những gì anh viết. Hy vọng sẽ tốt với TN.

NGUYỄN NGỌC THIỂM (Mô-Cây). Mong nhận được những bài mới. Đừng sốt ruột quá ở bước đầu, coi chừng hỏng.

PHẠM THỊ HỒNG ĐIẾP (Phước Tuy): Sò báo cháu hỏi hiện còn ở nhà phát hành. Nếu bị sót thì thường khó tìm lại được, dù ở tòa soạn. Chắc ăn cháu phải hẹn trước ở sạp báo quen.

NGUYỄN TH-CHƯƠNG (Pleiku): Mong đó là một sợi dây liên lạc thân ái, tiếp tục. Mền.

TƯỜNG VŨ (Qui Nhơn): Cám ơn bạn đã gửi tới chúng tôi những khuyến khích quý báu. TN hy vọng sẽ chỗi dậy và bước tới với tay vịn là bạn ngọc. Nếu tất cả những bạn ngọc đọc TN đều có động cho TN như bạn thì nhất định TN phải có lý do để sống thọ.

TRẦN HOÀNG LINH (Saigon): Lưu ý bạn: bài viết hai mặt giấy

không thể sắp chữ được. Hãy gửi cho chúng tôi những bài khác.

TỪ THỨC (Phan Thiết): «Bài ru mới» của TDT đăng trên TN số 119 là một bài thơ cũ, trích từ một tập thơ đã xuất bản. Sự «cầm nhầm» là chuyện không lạ gì lắm, nhất là thơ. Nếu tiện xin bạn gửi cho chúng tôi đặc san ấy, cảm ơn.

VÊ TÊ (Nha Trang) — **TRẦN NGUYỄN HƯNG YÊN** (Mỹ Tho): Chú vẫn thường nhận được những thư có tâm trạng như cháu. Không việc gì mà phải rào đón kỹ thế. Các chú ở tòa soạn đều hiền hậu dễ tính cả. Đã nhận được những bài của cháu từ lâu. Cứ đợi.

ĐOÀN PHÚC NGỌC (KBC 6834 HQ): Nhớ chứ. «Mới ngày nào» mà đã xa ghê quá nhỉ? Có dịp cho anh gửi lời thăm tất cả những người cũ nhé.

tuổi ngọc

**TUẦN BÁO CỦA
YÊU THƯƠNG**

In tại cơ sở ăn uống

Nguyễn-Bá-Tòng

63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.

Số lượng: 6000.

ĐỒNG NAI

Tổng Phát Hành

TRẦN DUY HỒNG (Đà Nẵng). Sẽ «từ từ» như ý bạn. Đang đọc tới chúng đây.

LÊ ĐÌNH SỰ (Đà Nẵng): Như thể là kỷ lưỡng quá đáng. Hãy phóng bút và không cần biết hẳn tới đâu, để khỏi bận tâm khi làm những cái mới. Bạn đồng ý không. Vẫn mong những sáng tác mới. Thân.

ĐÀO THIÊN HOA (Bình Hưng): Bây giờ «dám» rồi, cháu thấy có khó khăn gì đâu. Hãy là «tín đồ» bậc nhất để truyền rao «Đạo Tuổi Ngọc» khắp bạn bè như cháu nói nhé.

TU DU (Bảo Lộc): Những bài cháu gửi đã tới tòa soạn đầy đủ ở Mục Bài Nhận Được. Văn thơ của bạn ngọc gửi về rất nhiều nên phải đọc và chọn lựa theo thứ tự. Có bài rất hay nhưng, gác lại không đăng ngay được, thí dụ như đang ở mùa hạ nóng bỏng không thể nói tới chuyện Giáng Sinh hay mùa mai vàng, anh đào nở. Những số mang chủ đề, TN sẽ thông báo trước một tháng để các bạn ngọc có thể đóng góp kịp.

HOÀNG THỊ DUYÊN (Đà Nẵng): 1/ Cuốn A.C.Y.D. đầu tháng 6 mới phát hành, không có bản đặc biệt vì giấy in mắc. 2/ Chú không biết hơn về tác giả mà cháu muốn hỏi.

VY AN (Saigon): TN và BN là một mục viết chung của tòa soạn nên gửi cho ai cháu cũng được trả lời. Thỉnh thoảng TN cũng phải «thờ ạnh» như vậy để...chống nhờn chứ.

NGUYỄN VĂN HIỀN (Huế): Cũng có rất đông những bạn ngọc đọc và viết là lính. Làm gì có chuyện mặc cảm ở bộ ka ki. «Mùi lính» ở trong thơ vẫn không thiếu. Tất cả cứ nhẹ nhàng thơ mộng thì vẫn là Tuổi Ngọc.

Ý GIANG: TN đang leo dốc. Con dốc ngược hơi dài, rất cần những bàn tay tiếp của bạn ngọc. Đó là sự cổ động nuôi dưỡng. Mong được sự đóng góp của Giang luôn.

NGUYỄN ĐĂNG THẮNG (Tam Kỳ): Sẽ đọc tới. Hãy gửi tiếp những bài khác.

hôn em,
kỷ niệm

Là một truyện dài mới nhất của DUYÊN ANH, Tuổi Ngọc mới in xong. Nồng nàn tha thiết và ngon lành như một cặp môi gần.

từ uồng rượu tiêu sầu trong lớp

(Tiếp theo trang 11)

Ông Nguyễn Bình Khiêm nói:

Ta dặt tìm nơi vắng vẻ

Người khôn người đến chỗ lao xao

Tuổi trẻ học thuộc lòng tư tưởng yếm thế và cung cách hưởng nhân của người xưa. Nhưng thời nay không chấp nhận tư tưởng yếm thế hưởng nhân. Nỗi cô đơn và sự bơ vơ của tuổi trẻ phát nguyên từ cái nguồn học và hành trái ngược. Tôi tự hỏi bắt học sinh trung học học thơ Cao Bá Quát làm cái gì đây. Bởi vì chính Cao Bá Quát đã nhìn thấy trước nhất, rõ nhất sự bất lực của văn thơ minh trong đời sống. Sau chuyện thăm Tân gia ba trở về, ông «xét lại» ngay:

Giật mình khi ở xó nhà

Văn chương chữ nghĩa khéo là trò chơi.

Hai câu thơ của Cao Bá Quát dùng kết luận cho bài này.

NGUYỄN TÂN KHANG

ngọc thân ái

(Tiếp theo trang 13)

trào sữa sắc đẹp chưa vùng lên, mở phòng mạch trị bệnh nội khoa. Khi phong trào sữa sắc đẹp vùng lên, vị này được một mỹ viện ở Crystal Palace mượn với giá cao. Thầy sửa mũi, lột da mặt chóng làm giàu, vị này bèn vẽ lại cái bằng hiệu ở nhà mình, biến phòng mạch trị bệnh nội khoa thành một thứ... mỹ viện bỏ túi. Vị này khá lắm. Nhưng bà vợ của vị ấy, da mặt

sần sùi mụn mà vị ấy nhất định không chịu lột da mặt cho bà vợ. Thế thì cũng khó tin vào cái sự lột da mặt của bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ! Em hẳn là còn trẻ, đừng nông nổi tin tưởng vào nền sữa sắc đẹp mà mất tiền mang tật. Tàn nhang có sao đâu. Nữ danh ca Doris Day tàn nhang phát khiêu. Nữ tài tử Jill Ireland tàn nhang phát khiêu. Nhưng họ vẫn là người tình của mây thê hệ đàn ông, con trai. Hãy lo lắng cho trái tim, chứ mắt công lo da mặt.

trăm nghi • chung quanh một người

(Tiếp theo trang 21)

Xạ hương yêu dấu ! Em ngàn đời yêu dấu. Anh bây giờ có những ngày tháng trăm buồn một nhịp điệu nhưng em bây giờ xoay quanh với những ngày sắp tới ở một góc nào đó của giảng đường Luật Khoa Huế. Vì vậy, anh ngậm ngùi nhớ Đồng Khánh, áo trắng, huy hiệu chỉ tim của em. Làm sao để níu kéo được một chút tàn hao mất mát xưa hờ em ? Em áo trắng ngoan hiền dễ thương suốt mùa đi học. Em áo vàng hoàng anh, áo vàng hoa cải, áo vàng bóng nắng suốt những ngày quanh quần bên anh. Em muốn áo trắng nhuộm thành màu gì và em muốn áo vàng phai như thề nào hờ em ?

Anh sắp về lại thành phố cũ. Trời chỉ mới vàng màu nguyệt thẹn. Anh muốn chung quanh em chỉ có một màu nguyệt thẹn. Không có những bóng chiều bay qua, mặt trời đêm lên và em cần những ngón tay bật khóc giữa tờ thư cuối tháng bảy đầu Xạ Hương.

ái khanh • nhật ký rời của bích

(Tiếp theo trang 50)

khởi điểm của nỗi buồn ! Hình nh thề, vì em biết cuộc vui nào cũng phải tàn dù mình tiếc nuối cỡ nào kéo dài thêm. Ơi chao ! đã qua rồi cơ à. Thề mà em vẫn cứ tưởng chừng như là còn cuộc vui chưa tàn, mặc dầu trong đôi mắt đã có vài hạt sương long lanh...

Buổi chiều em biết sẽ chẳng học được gì nếu em đến lớp. Cho nên lang thang trên phố để rồi chán nản, bơ vơ đi vào công viên, nghe tiếng sỏi reo vui dưới chân, em đã ngỡ ngàng lạ lùng, vì em chả hiểu tại sao bước chân lại cứ lạc về nơi có hình ảnh của chúng ta, ngày xưa... Anh ơi, nơi nào ngày xưa, một thời của chúng ta, bây giờ, cũng ghi lại mặt anh, dáng anh, cùng những ngón tay đan nhau tìm hơi ấm. Thề mà tại sao, hờ anh ? Ta cứ lạnh lùng, thề mà tại sao ? hờ anh, ta cứ làm khổ nhau mãi thôi. Đêm qua nằm nghe nhạc có một lời nào mà anh vẫn hát, không dừng em buồn ghê gớm. Và nghe tâm hồn ray rứt. Tại em hay sao ? Không phải đâu. Làm sao tại em khi mà quả tim của em yêu đuổi vô cùng. Thề nên đèn phố đã hắt tỏa ánh sáng mà em vẫn còn lang thang trên đường với những ước mơ, mà em biết ước thì như bọt biển, xóa mờ cùng với thời gian phải không anh, người xa xôi ?

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám Sài Gòn II

ĐÃ PHÁT HÀNH CẢ NƯỚC

HÔN EM, KỶ NIỆM

Truyện của DUYÊN ANH

Kỷ niệm như đôi môi mộng chín của người tình, như những giọt nước mắt của cuộc tình, như tháng năm tuyệt đẹp đã vĩnh biệt đời ta. Gặp lại, hãy hôn môi kỷ niệm những nụ hôn dài...

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN

MONT
BLANC
Carrera

Bút máy và bút nguyên tử của
Đức quốc đẹp nhất, lý tưởng
nhất, người tình đèn sách của
học sinh, sinh viên

Đây đủ các kiểu từ vài trăm bạc tới
vài chục ngàn bạc của năm 74 trưng bày và
bán tại

Nouveautés ISANA

146 Thương xá TAX Saigon

Đại lý độc quyền tại Việt Nam

ISANA KỸ THƯƠNG CÔNG TY